

Susan Schwartz

TROKANSKÁ BRÁNA

Přeložil Hugo Dokvas

Píše se rok 1289 nového galaktického letopočtu: Desítky tisíc tajemných ježetek obsadily řadu planet a kompletně je odřízly od ostatního světa. Rozhádané státy Galaxie si nevědí rady, navíc jsou příliš vzdáleny od jakékoli jednoty. Mezi velkými mocenskými bloky vládne nedůvěra.

Nikdo v celé Mléčné dráze navíc neví, kde jsou Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere. Tři Nesmrtelní zmizeli na Trokanu v útvaru zvaném Hřib a dosud se neukázali. Zatímco Alaska Saedelaere se octl v galaxii Brohnder, kde se naposledy musel bránit „sběračům šrotu“, Perry Rhodan a Bull putují galaxií Plantagoo a chtějí se dostat k tajemným Galorňanům.

Skupině dobrovolníků se podařilo vyhodit do vzduchu Humanidrom, který obsadili vetřelci a získat larvy vivoku. Pozemšťanům se následkem toho podařilo rozluštit pár záhad tajuplných vetřelců.

Zatím se změnila situace na Trokanu. Vznikla nová seskupení. A dvě mutantky se dávají do práce u TROKANSKÉ BRÁNY...

1. Proroctví

Kummerog je bůh, jenž čeká za bránou chrámu, až jej Herreachové vysvobodí. Až pokročí tento lid dost daleko, ve vzdálené budoucnosti se pak brána otevře a bůh Kummerog jí projde. Rozevřou se nebesa a zjeví se na nich jedna zářivě světlá polovina a druhá tmavá.

O tomto dávném proroctví nikdy žádný Herreach nezapochyboval. Toto proroctví bylo základem víry v Kummeroga, která se stala jádrem života Herreachů. Každý Herreach byl věřící a každý věřící věděl, že Kummerog není toliko legenda, nýbrž skutečnost.

Chrám tu byl a jeho šepotání mohl vnímat a rozumět mu každý nadaný, stačilo se soustředit. Stál tu již v dobách, kdy Herreachové byli ještě pradávnými Kherrahy a nic netušili o pravých věcech, protože teprve začínali stoupat po stupních inteligence. Ale už tenkrát vznikla ta nejstarší legenda, že ona hora je obklopena čímsi tajuplným, něčím, co Kherrahy ochrání před žravými gnosty. Z Kherrahů se stali Herrachové a později Herreachové a z tajuplného Místa míru - Mluvící hora.

Herreachové budovali na víře v Kummerogovo vykoupení a začali se usidlovat u Mluvící hory, tak vzniklo největší město Světa - Moond. Bylo založeno kněžstvo, clerus, jehož kočovní členové, bíle odění knězi, clerové, ono proroctví šířili po celém světě a předávali je dalším generacím.

Žádný Herreach neměl přesnou představu o tom, kdy se toto proroctví splní, neboť termín byl až příliš neurčitý - vzdálená budoucnost. Jak vzdálená je vlastně vzdálená budoucnost? Vzdálenější než dosud uplynulé generační periody, tak vzdálená, že ji nelze ve známých časových údajích ani vyjádřit? Vzdálenější než jakékoli vzdálenosti na světě?

Směrodatné bylo to, že Herreachové musí nejdříve dosáhnout jisté duševní zralosti, aby svého boha nejen osvobodili, ale byli schopni před něj i předstoupit. A tak bylo životním cílem každého Herreacha dostat se při společných motlitbách do co nejhlubšího transu a být blízko Kummerogovi, stejně jako dostat se do co

nejhlubší koncentrace a vyvolat si jeho obraz. Jednoho dne, a tím si bylo kněžstvo jisto, se při dostatečné výdrži, trpělivosti a duševní zralosti proroctví splní. Ve vzdálené budoucnosti...

Když se pak vzdálená budoucnost skutečně stala přítomností, když se konečně ukázal obr Šimbaa, stalo se něco nepředvídaného. Proroctví se vyplnilo doslova, leč nebyl z toho život v přebytku a nebylo z toho duchovní osvětlení.

Právě naopak...

2. Trokan 1. března 1289 NGL

Ztráty.

Caljono Yai nevěřila, že ji podvádějí. Patřila k těm Herreachům, kteří se na věci dívají spíše střízlivě, nehledí na drahý obal a jsou přístupni změnám.

Nicméně se cítila nejistá. Přišla o pevnou oporu, jež jí sloužila od nejranějšího dětství. Věděla, že podobně se vede mnoha jiným Herreachům - zmatek byl veliký.

Svět Herreachů se naprosto změnil, spíš zhroutil. Nic už nebylo jako dřív.

Caljono Yai byla při tom, když přivolali obra Šimbau, aby otevřel bránu a vysvobodil Kummeroga. Všechno však dopadlo jinak. Chrám byl nakonec zničen a na jeho místě vznikl takzvaný Hřib - z něhož potom podle očekávání skutečně vyšel bůh Kummerog. Ale za jakou cenu!

Následkem mohutné ekologické katastrofy bylo velké město Moond takřka zničeno, statisíce Herreachů byly zraněny nebo zahynuly. V Moondu zavládl zmatek.

Tím to však nekončilo. Bůh Kummerog údajně nalezl smrt na nějakém jiném světě, což vírou Herreachů nejen otrásl, ale též ji rozštěpilo. Knězi pod vedením Nejvyšší zvěstovatelky i nadále skálopevně věřili, že Kummerogův duch dlí v Hřibu, a tuto víru šířili.

Caljono Yai byla zcela jiného názoru. Po všem, co se stalo, bylo nemožné, aby ten, kdo vyšel ze Hřibu, byl sám Kummerog. Podle ní se bůh, stejně jako předtím, zdržoval fyzicky ve Hřibu. Kdesi v jeho hlubinách.

Tím došlo k roztržce mezi ní a Presto Go...

Třebaže Caljono Yai bylo teprve třiatřicet let, nosila už fialovou kutnu připomínatelky a těšila se i mezi kněžstvem jisté vážnosti. Vážnost si získala důvtipem a neobvyklým nadáním při modlitbě. Na rozdíl od Presto Go nikdy nikoho nezabila.

Nejvyšší zvěstovatelka Kummeroga dosáhla svého vysokého postavení nejen talentem, ale i intrikami a dokonce vraždou. Nikdo jí to nevyčítal, prostě si toto postavení držela a mohla si je podržet. Žádného připomínatele, kněze, nebo dokonce někoho z

řemeslnického či rolnického stavu, by v životě nenapadlo ji za takové chování odsuzovat. Prostě udělala to, co považovala za nutné. Nic víc.

Caljono Yai dosud ani nenapadlo, aby odstranila někoho, kdo jí stojí v cestě. Ani žádnému jinému připomínateli nevadilo, že ona, relativně tak nezkušená, je nejbližší důvěrnice Presto Go. Sem tam sice někdo tak trochu bručel, ale vůli Presto Go se nikdo nezpěchoval. Vše bylo tak správně.

Mladá připomínatelka si ještě dobře vzpomínala, jak byla pyšná, když si poprvé navlékla fialovou kutnu. V té době byla přirozeně velice silně věřící Herreachankou a velice nápomocná Presto Go při modlitbách. To byl její hlavní úkol, jinak Nejvyšší zvěstovatelku viděla či slyšela o ní jen zřídka. Nijak jí to nevadilo. Stejně se většinu času zabývala tím, aby dosáhla splnění prorocství.

Tou dobou si Caljono Yai jen velice málo všímala všedního života Herreachů a technického pokroku. Věděla, že za Presto Go přichází množství vynálezců a městských architektů, ale Caljonu nijak nezajímali, protože se plně soustředila na náboženství.

Její duch dlel stále ve výšinách. Hledala dokonalost a cestu ke Kummerogovi a tím chtěla napomoci Herreachům k blahobytu a štěstí.

Patřila k nejhrolivějším připomínatelům a stoupencům Presto Go, kteří navíc neměli žádné světské touhy ani neusilovali o osobní uznání. Presto Go tak zabíjela dvě mouchy jednou ranou - jednak si i nadále mohla udržovat svou pozici, jednak sdružovala kolem sebe nejschopnější věřící, jejichž modlitební trans dosahoval netušených hlubin.

Když se prorocství vyplnilo a přišly katastrofy, tichý a přehledný svět Caljono Yai zanikl. Polovina světa ležela v troskách způsobených bouřemi, vichřicemi a zemětřesením. Ze světa Herreachů nezbylo nic, ani víra v Kummeroga, tedy věřilo se v něj jinak. Jejich život a myšlení se musely každou chvílí změnit.

Zánik Moondy nebyl ještě to nejhorší. Jistě, něco podobného se dosud nestalo, ale domy se dají postavit znovu. Do města se přistěhují Herreachové z venkova a - zaujmou místa zemřelých. Město může opět rozkvést, díky technice dokonce velice rychle.

Avšak stalo se něco úplně jiného.

V proroctví se pravilo, že až se rozevřou nebesa, zjeví se na nich jedna zářivě světlá polovina a druhá tmavá.

Žádný Herreach si pod tím nikdy nedokázal představit něco přesnějšího - hranice mezi světlem a tmou u nich neexistovala, protože všude panovalo stejné, nepřetržité příšeří. Čas se dělil na bdění a spaní. Většina Herreachů chodila spát ve stejný čas a ve stejný čas vstávala. Byl to jistý rytmus, který se vyvinul naprosto přirozeně.

To však už patřilo minulosti. Nyní bylo v naprosto určitých intervalech světlo a tma a Herreachové velice bolestně pochopili tuto část proroctví.

„Světlo“ znamenalo pronikavý, oslepující svit, vycházející z velikánské ohnivé koule na nezakrytém nebi a vrhající dlouhé černé stíny.

Caljono Yai si s hrůzou vzpomínala na chvíli, kdy ji to světlo zasáhlo poprvé. Pronikavě křičela, ale její hlas zanikal ve křiku ostatních. Prchali, šlapali po sobě, v panice se málem ušlapali.

Mladá připomínatelka si myslela, že jí to vypálilo oči, že jí průsvitná hladká plet zuhelnatěla. Uprchlá do modlitebny, zahalila se do fialové kutny a přehodila si kápi. Zbytek dne se už nepohnula.

Po děsivém jasu následovala černočerná perioda, která se nazývala noc. V modlitebně byla taková tma, že si Caljono Yai neviděla ani na ruku. Na okamžik ji napadlo, že ji ono ohnivé světlo oslepilo, ale potom si oči zvykly na tmou a v dálce na konci chodby k modlišti spatřila slabý svit lampy.

Opatrně a s nadějí se vydala tím směrem, neboť kde je světlo, jsou i Herreachové. Náhle už nebyla sama na tomto světě.

Když mladá připomínatelka vstoupila do modlišti, nikdo si jí nevšímal. Presto Go nikde neviděla, ale to nebylo momentálně důležité. Všimla si zasněných a exotických výrazů ostatních; jejich nosce se naduly skoro - na dvojnásobek. Všichni zvrátili tváře k nebesům a šeptali tichá, užaslá slova.

Caljono Yai je napodobila. Ještě nikdy neviděla takový zázrak, něco takového si nikdy nepředstavovala, ani ve snu.

Nebe bylo černé a klenulo se nad rozbitým a hořícím městem. A

v té černi se leskly a jiskřily miliony zářivých světél a šířily slabý svit.

Zapomenut byl šok z pronikavého světla, zapomenuto bylo v té chvíli dokonce i vědomí, že svět už nikdy nebude jako býval, že neexistuje nic, co bylo.

„Co je to?“ zabručel nějaký kněz vedle ní. „Díry v nebi? Mlhy jsou pryč a není tam už žádné rozptýlené světlo, stáhlo se do těch bodů. Jak vznikají? Kde jsou?“

„Je to víc, mnohem víc,“ šeptala Caljono Yai. „To nejsou díry v nebi, kdepak, v tom je mnohem víc. Tam jsou ještě další. ..“

„Odkud to víš?“ zeptal se jiný kněz.“ Caljono Yai procitla jako ze sna a zmateně se na kněze podívala.

„Nevím,“ odvětila tiše. „Nějak mě to napadlo...“

Objevíli se cizinci, kteří vyprávěli o vzdálených hvězdách, o obydlených planetách, na nichž žily nepředstavitelně cizí inteligentní bytosti. Světu Herreachů říkali Trokan a střídání světla a tmy den a noc. Zevrubně se vyptávali na Kummeroga a po čase přinesli zprávu, že bůh přišel o život na jiném světě.

Na Herreachy se toho sneslo příliš. Celý obraz světa se jim rozpadl, když zjistili, že nejsou ve vesmíru sami. Museli uznat, že jsou jen nepatrným bodem v nekonečném vesmíru, maličkatý obydlený svět mezi miliardami dalších. Zjistili, že nejsou nic mimořádného, dokonce ani technicky, neboť Pozemšťané mohli svůj svět bez problému opustit a létat na jiné světy.

Slovo létat nedokázali Herreachové pochopit, bylo jim naprosto cizí. Na jejich světě nebyla žádná létající bytost. Ale nijak zvlášť se tím nezabývali, jako ostatně ničím, co nedokázali pochopit. Buď jednoho dne pochopí sami od sebe, nebo to není zas tak důležité, aby se nad tím dumalo.

Díky své stabilní konstituci, lhostejnosti a silnému nezájmu o cokoli nového snášeli Herreachové změny v relativním klidu. Překvapivě rychle si zvykli, mezi sebou o tom skoro nemluvili, každý si spíš přemýšlel sám.

Pouze zázrak noční oblohy, ta neskonalá krása světél a jiskření, je zaměstnávaly déle. Krása a harmonie byly pojmy, které znali, s nimiž dokázali zacházet prostřednictvím transu. Pozorování oblohy

jim dávalo další náměty pro zdokonalení modliteb, možná i k vyjasnění náboženských otázek.

Existovalo však víc, nejen zhroucení řádu světa a náboženských sporných otázek: hmatatelnější, nutnější, něco, co život Herreachů silně ovlivňovalo, něco s čím museli zacházet okamžitě, a to každý, i knězi.

Rostliny v tom spalujícím horku zanikaly, kořeny se utápěly v častým srážkách a hnily. Zemětřesení, bouře a otřesy byly na denním pořádku a ničily i tuhé odolné rostliny, které jakž takž přežívaly pod ochranou skalního stínu. Nejdůležitější, článek potravního řetězce tím už skoro neexistoval a s ním postupně zanikne i veškerý život.

Svět Herreachů se stal neobyvatelným.

Presto Go z toho vinila Pozemšťany, protože do světa zasáhli.

3. Odchod

Caljono Yai by také ráda svalila vinu na jiné, ale natolik si to zjednodušovat nechtěla. Zhroucení Časového pole, první déšť, den a noc nezměnily nejen svět, ale i ji. Byla mladá a dostatečně pružná, aby netrvala pouze na tradicích. Používala i rozum a postavila se k novým požadavkům čelem.

Aby si ze své víry zachovala aspoň něco, dospěla k přesvědčení, že bůh Kummerog je stále ještě uvězněn v Hříbu a že se splnila teprve část proroctví.

To, že se nesplnilo podíe očekávání, bylo jen tím, že si je Herreachové představovali jinak. Připomínatelka nevěřila Pozemšťanům, že bylo možné Kummeroga tak snadno zabít, a k tomu ještě na cizím světě. Bůh byl velice mocný tvor a jistě by se dokázal ubránit. Zda jej lze zabít cizí rukou, o tom nediskutovala Caljono Yai ani v duchu. Nedokázala si to představit. Bytost boha byla příliš abstraktní a neměla proto v otázkách víry žádný význam.

Méně abstraktní už bylo tvrzení cizinců, že Kummerog údajně žádný bůh nebyl, nýbrž neskutečně zlý tvor. To ji nadmíru rozlítilo. Skoro to chtěla říct Presto Go a cizince, kteří se jim nevoláni zamíchali do života, zatratit jako démony a odmítnout s nimi jakékoli styky.

Byla však dostatečně rozumná, než aby se dala ovládat pouze pocity. Pevnou víru jí otráslo už zničení jejího světa a fakt, že se neukázal Kummerogův božský zjev.

Místo něj přišly ony podivné bytosti s mastnou pletí, s odpornými plochými obličejí a kulatými, bledými očky. Při prvním setkání se držela v pozadí a cizincům, kteří vládli nebesům, se vyhýbala i nadále.

Ale naslouchala jim. Ti cizinci nebyly žádné fantastické postavy, vyvolané modlitbami. Byli skuteční a měli naprosto jiné znalosti než Herreachové. Připomínatelka veškeré informace přijímala a pečlivě je hodnotila.

Názor Presto Go, že Pozemšťané jsou démoni, a její tvrdošíjný a tupý postoj vyvolaly první trhlinu v Caljonině věrnosti Nejvyšší zvěstovatelce. Démoni nemohou přece udělat nikdy nic dobrého. A ti

Pozemšťané svými kacířskými řečmi sice možná připomínají démony, ale Herreachům pomáhají,

Bez regulace počasí, technické podpory a hospodářské pomoci s potravinami, ošacením a dodávkami energie by Herreachové brzy vymřeli - a s nimi i těch pár zvířat a rostlin. Sluneční světlo a klimatické změny by zkrátka zničily veškerý život na planetě, Herreachové by se ani nestačili přizpůsobit.

Tyto rozdílné názory vedly k první roztržce mezi Caljono Yai a Presto Go, při níž si připomínatelka dovolila odporovat Nejvyšší zvěstovatelce. Neodradil ji ani okamžitý výbuch vzteku. Presto Go nestrpěla odpor a Yai vyhodila - přikázala jí, aby se vzdálila z jejího bezprostředního okruhu.

Caljono Yai se mlčky vzdálila, ale fialovou kutnu si ponechala. Nepovažovala svůj úkol připomínatelky za ukončený. Nikdo jí nebránil v tom, aby kutnu nosila a dál ji oslovovali jako připomínatelku.

Presto Go jí nebránila v účasti na výzkumu Hříbu - činily se tam tisíce knězi a jiných věncích skupin svobodně dýchajících a nových realistů. Nejvyšší zvěstovatelka zkrátka nemohla vyobcovat všechny, kteří se jí nehodili.

Navzdory svému fanatismu byla dost chytrá na to, aby nerozpoutala sváry, které by Herreachy možná navždy rozdělily na tři nesmiřitelné tábory. Herreachové museli zůstat jednotní, protože považovala Pozemšťany za příliš nebezpečné.

Jen ať si klidně bádají, Presto Go se bude držet v pozadí, klidně pozorovat a čekat na vhodný okamžik. Věděla, že prostí Herreachové ji i nadále uctívají jako velkou vědmu a budou ji poslouchat.

Ani svobodně dýchající nebo noví realisté se proti její vůli nepostaví, čímž se dostanou do role pomahačů, kteří koneckonců nepodniknou nic bez jejího souhlasu - pokud nechtějí být vypovězeni do nějakých vzdálených končin světa a zůstat stranou všech.

Caljono Yai se po rozchodu s Presto Go na nějaký čas stáhla do ústraní, aby si rozmyslila následující kroky. Bylo jí líto, že už nepatří ke kruhu důvěrníků, ale dlouho se sentimentálními pocity nezdřžovala. Svět byl stejně jako předtím v převratu, každý den přinášel nějaké změny a každý den bylo třeba řešit moře problémů.

Jedním z nich byl by poruchy spánku.

Rada Herreachů začínala kvůli střídání dne a noci a nedostatku příjemného příšeří strádat poruchami spánku, což se projevovalo nervovými poruchami a špatnými náladami. Herreachové si museli přivyknout na úplně jiný rytmus spánku, přizpůsobený střídání dne a noci.

Caljono Yai občas dostávala strach, když si uvědomila, co je tu práce - a to práce, kterou je třeba vykonat v dohledném čase. Herreachové se co nejdříve musí naučit žít bez pozemské pomoci, pokud nechtějí být na Pozemšťanech závislí na věčné časy.

Připomínatelka byla sice cizincům vděčná, neboť bez jejich pomoci by byli Herreachové odsouzeni k smrti. Přesto by se jich ráda zbavila spíš dnes než zítra. Nechtěla mít s nimi nic společného.

Tolik práce a tak málo času. Vydala se jako řada jiných k Hříbu, aby odhalila jeho tajemství, Jednou v dálce spatřila Presto Go a měla sto chutí jít za ní a pokusit se o smír.

Tolik se zase ve svých názorech neliší. Mladá připomínatelka dobře věděla, jak je Nejvyšší zvěstovatelka důležitá. Třeba by dokázala trochu otřást jejím zkornatělým přesvědčením.

To bude však ještě dlouhá cesta...

4. U Hříbu

Když se Caljono Yai rozhodla, že najde důkaz Kumrnerogovy přítomnosti v Hříbu, čas jí začal ubíhat snad ještě rychleji. Byla na místě jen jednou z mnoha, ale to jí nevadilo. Byla svou myšlenkou přímo posedlá, jako by tento důkaz měl vše obrátit v dobré.

Většina Herreachů, kteří zkoumali Hříb, se u něj jednoduše utábořila. Jednalo se zpravidla o primitivní stany, které dali k dispozici Pozemšťané. O čistotu nikdo příliš nedbal ani o pravidelný příjem potravy a pravidelný spánek. Jako všichni ostatní Herreachové, ani badatelé a kněží se ještě nepřizpůsobili novým poměrům a pohybovali se občas jako náměsíční.

Pozemšťanům, kteří rovněž chtěli probádat tajemství Hříbu, přílišnou pomocí nebyli, ale aspoň nepřekáželi. Všichni se snažili jít si navzájem z cesty.

Caljono Yai se rovněž ubytovala v malém stanu a zdržovala se v něm pouze ke spánku. Když ji hlad trápil už přespříliš, došla si k pozemšťanské polní kuchyni, mechanicky se najedla, ani nevěděla čeho.

Jako by už neměla žádné potřeby. Pouze jedinou - najít Kummeroga.

Jednoho dne ji někdo nečekaně oslovil:

„Ty jsi Caljono Yai, že?“

Herreachův hlas nebyl nepřijemný, spíš vyzývavý. Poprvé si uvědomila, že není sama a že už dlouho s nikým nemluvila.

„Kdo to chce vědět?“ odpověděla nikoli nevrle. Jako zdvořilost očekávala, že se ten druhý představí.

Opatrně vzhlédla.

Byli to dva Herreachové v bílých pláštích s kapuci ze žáruvzdorné umělé hmoty pozemské výroby. Už několikrát nějaký Pozemšťan Caljono Yai takový plášť nabízel, ale nechtěla odložit fialovou kutnu. Patřila k posledním zbytkům její rozbité víry. Zatím si už zvykla na nouzovou ochranu před spalujícím slunečním světlem - hlavu pod kápí si ovázala šátkem, který si stáhla skoro až na nechráněné oči.

Oba Herreachové měli sluneční brýle, rovněž pozemské výroby.

„Jsem Věj Ikorad," odpověděl starší, který ji oslovil. Ukázal na mladšího. „A tohle je Sel Tandar."

„Jste mluvčí nových realistů," řekla Yai a lehce pokrčila noseč.

„A tys byla ještě nedávno nejbližší důvěrnice Presto Go," odpověděl Věj Ikorad.

„A co to má s tím co společného?"

„Už jí nejsi. Změnilo se ti myšlení/"

Nosec se jí začínal zvedat povážlivě vysoko. Chvilí nevěděla, jestli jim nemá ukázat záda a odejít.

„Vyslechni mě!" požádal ji Věj Ikorad.

Pripomínatelka ve fialové kutně zaznamenala v hlase nového realisty podivný tón, kterého si dosud nevšimla. Vyvolával v ní jakýsi pocit, který si nedokázala vysvětlit, nutil ji, aby zůstala.

Sel Tandar zatím hledá ve vnitřních kapsách pláště a nakonec vydoloval sluneční brýle.

„Nasad' si je," řekl skoro přísně. „Nejsou to žádné čáry, ale dobrá ochrana pro tvé bolavé oči."

Neochotně brýle přijala. Rázem byl svět skoro tmavý. A skoro stejně rychle se ztratila bolest v čele a pálení očí. Pripomínatelka udiveně a zároveň úlevně vydechla.

„Víme o tvém sporu s Presto Go," pokračoval první mluvčí nových realistů. „Nevidíš v Pozemšťanech démony."

„Ale ani je nepovažuji za přátele."

„Herreachové zpravidla přátele nemají. Noví realisté jsou jiní, jak víš. A já si myslím, že i ty jsi jednou z nás."

„Já si to nemyslím."

„Nesdílíš ani názory Presto Go, věříš, že Kurnmerog je stále ještě v chrámu."

„To jsem nijak neskrývala."

„A máš nějaké stoupence, což patrně ještě nevíš."

„To ne," přiznala překvapeně. „Tu a tam s někým promluví, ale radši pracuji sama."

„Yai, musíme se naučit spolupracovat. Myslet na jiné." Věj Ikorad se rozmáchl. „Trokan jsou jen trosky."

„Trokan?" přerušila ho ostře. To jméno se jí nelíbilo. „Už si zvykáš na jazyk Pozemšťanů? My své vlasti říkáme prostě svět."

„Nás svět je pouze jedním z mnoha. Potřebuje jméno. A Trokan není o nic horší a o nic lepší než jiná jména.“

„Není to jméno v našem jazyce.“

„Tento svět se tak už jmenoval, když my jsme ještě neexistovali.“

Mladá připomínatelka nafoukla nosec. Nevěděla, jestli se má naštvat nebo jestli má považovat nové realisty za blázny. Nicméně byla zvědavá. Bylo pravda, že se na věci dívala realisticky a že byla otevřená novinkám, proto ji také Nejvyšší zvěstovatelka zatratila.

Ale poruchami spánku a všemi těmi změnami ztratila pevnou půdu pod nohama a už nevěděla kam patří. Stáhla se do ulity, aby si ujasnila myšlenky a víru. To však nebylo řešení navěky, to věděla už nyní. Jako by zvolna procítala z dlouhé noční můry. Dokonce zapomínala i na svou únavu.

„Poslouchám,“ řekla.

Věj Ikorad se dokázal vcítit do druhého a byl výmluvný. Ukázalo se, že si velice dobře dokáže představit, co se v Caljono Yai děje, a stejně tak dobře ví, jak se na ni musí. Posílil ji ve vlastních názorech a dal jí najevo, že je v zásadě na správné cestě.

Řada Herreachů se po zhroucení temporálního pole radikálně změnila. Byli otevřenější, přímo zvědaví a projevovali zájem o Pozemšťany. Vzniklo hnutí Nových herreašských realistů. Nikdo ze stoupenců tohoto hnutí nebyl starší padesáti let. Vědělo se o dobrých pěti stovkách příslušníků, ale ve skutečnosti bylo jistě daleko víc těch, kteří smýšleli stejně, ale dosud veřejně nevystoupili. Vědomě nebo nevědomě. Caljono Yai k nim patřila.

V následujících týdnech se mladá připomínatelka učila zacházet s novými myšlenkami. Stydlivě se přibližovala k Pozemšťanům, sama vyhledávala první rozhovory a zjišťovala, že tyto kontakty jsou skoro jako nějaká posedlost. Čím více času strávila s těmi podivnými cizinci, tím byla zvědavější. Častý kontakt jí vadil stále méně a zvolna začínala přejímat nové obraty.

Pouze fialovou kutnu neodkládala. Rovněž si nezvykla nazývat svůj domovský svět Trokan.

Po návštěvě delegace takzvaného Fóra Raglund, vedené velice podivným tvorem, Bluesanem Taylozem Úpkekem, byla Caljono Yai

svědkyní hovoru mezi bělovlasým mužem, jménem Atlan a oběma mluvčími nových realistů. Cizinec jim radil, aby se Pozemšťany dali technicky a vědecky vyškolit. Pak je nebude moci zbytek vesmíru odstrčit - ne v této soustavě, v této pozici.

Herreachům zkrátka nezbyval, nic jiného, než se naprosto změnit.

Věj Ikorad a Sel Tandar o tomto návrhu dlouho diskutovali a nakonec se rozhodli, že nabídku přijmou. Na získání vědomostí nemohlo být nic zlého. Vybraní Herreachové měli být vbrzku posláni na Zemi a tam vzděláni.

K tomuto kroužku vyvolenců měla patřit i Caljono Yai. Ale dosud nebyla tak daleko. Sice vědomosti Pozemšťanů uznávala, ledacos však považovala za neprokázané bludy nebo za vědomosti pro Herreachy naprosto bezvýznamné. Stejně jako dříve věřila v moc herreašského ducha, ostatně bylo pro něj dostatek důkazů, které nemohli vyvrátit ani Pozemšťané.

V tomto ohledu měli Pozemšťané ještě co dohánět, navzdory veškeré své technice a schopnostem létat ve vesmíru. Nedokázali v kolektivní modlitbě vyvolat nepřemožitelného obra Šimbau a jeho družinu - jako skřeta Pallomina, mnohočetného Brodika nebo víceosou Gretru. Všechny tyto bájně postavy nebyly jen nehmotnými projekcemi, kdepak, byly skoro hmatatelné, mohly jednat, byly skoro skutečně živé.

Národ, který dokáže takovéto věci, musí odhalit i tajemství Hříbu. Chce to jen svůj Čas.

Caljono Yai zastávala tento názor i před Pozemšťany a překvapilo ji, že jí naslouchají. Cizinci nepovažovali události vyvolané kolektivními modlitbami za bezvýznamné a nijak je nepodceňovali, naopak se jimi velice zevrubně zabývali a přicházeli stále s novými dotazy. Měli pro tyto -jak říkali - nadpřirozené schopnosti (poletování v kosmických lodích považovali naopak za něco naprosto přirozeného) i jméno: ESP nebo PSI.

To byla první společná věc, kterou s Pozemšťany objevila. Dokázala chápat význam pojmů a zjistila, že Herreachové jsou v paranormálních schopnostech vysoko nad Pozemšťany, patrně ale zase ne tak mocní, aby se dostali do Hříbu. Veškeré letité pokusy

třeba nebudou k ničemu, pokud se nedá dohromady dostatečně mnoho paranormálního potenciálu.

To mladou připomínatelku rmoutilo. I nadále se zoufale držela naděje, že časem najde správnou cestu, tu správnou modlitbu, aby se dostala dovnitř. Ale argumenty Pozemšťanů jí byly jasné.

Jaké je pak řešení?

Na tuto otázku k jejímu překvapení existovala odpověď. Všichni Pozemšťané nebyli totiž stejní. Osídlili mnoho světů ve vzdálených soustavách a změnili se. Občas se vyskytovaly lidské typy, kterým říkali mutanti, a ti vládli paranormálními silami.

Badatelé vyslali zprávu na vzdálený svět Camelot a požádali o pomoc. Caljono Yai se dozvěděla, že na cestě jsou už dva vynikající paranormálové.

Poprvé v životě se nemohla dočkat, až cizinci dorazí.

5. 1. března 1289 NGL

Mila a Nadja Vandemarovy pobaveně sledovaly Kantorův spor s pozemskými bezpečnostními orgány. Byla v tom určitá škodolibost.

Vědec totiž považoval za nebezpečné vysadit mutanty u Hříbu, dokud Hřib nebude dostatečně prozkoumán. Už se v něm ostatně beze stopy ztratili Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere. Zkrátka nechtěl riskovat.

A tak sestry i nadále čekaly na Camelotu, až se změní situace.

Myles Kantor nakonec uznal, že mu nezbyvá nic jiného než nasadit paranormály. S technickými možnostmi byl v koncích a nijak nepokročil, třebaže mu noví realisté pomáhali, seč mohli. Povolal si na Camelot ze soustavy Scarfaaru modul ENZU a odletěl s dvojčaty do Sluneční soustavy. Samozřejmě si nechtěl nechat ujít, až sestry budou zkoumat Hřib svými paranormálními schopnostmi, a to rozpoznáváním a přetvářením jakékoli atomární struktury.

V žádném případě však neočekával, že narazí na byrokratické překážky.

„Možná ses měl včas nahlásit," dobírala si ho Nadja Vandemarová.

Díky buněčnému aktivátoru stejně jako její sestra za poslední desítky let nijak nezestárla a na první pohled i nadále vypadala jako atraktivní třicátnice. Když jste se však na ni podívali pozorněji, všimli jste si drobných vrásek v obličeji. Vyzařoval z ní klid a odevzdanost, jaké mají jen lidé s bohatými zkušenostmi.

Ani v oblékání moc nezměnily vkus. Po návratu z Velké prázdnoty si řekly, že objeví život a budou se chovat jako naprosto normální mladé ženy. Jejich soužití probíhalo harmonicky, našly kompromis, jak jedna druhé dopřát maximum volnosti a nebýt přitom vystavena mukám odloučení. Žily v ústraní a většinou se držely nenápadně v pozadí. Oblékaly se skromně a nenápadně a stejně nenápadné byly jejich krátce střižené vlasy.

Tvářily se pobaveně a Myles Kantor zuřil ještě víc. Myšlenkami byl už dávno na Trokanu u Hříbu, a teď aby se zabýval nějakými směšnými předpisy!

Bohužel to jinak nešlo. Žádná cizí kosmická loď nesměla bez

svolení vstoupit do Sluneční soustavy, kvůli ustavičnému tolkanskému nebezpečí trval poplašný stupeň jedna. Pozemskou soustavu neprodyšně uzavřelo 6 000 lodí, spadajících pod přímé velení Cistola Khana. Jim i se proklouznout nedalo. Navíc se povídalo, že soustava je dodatečně jištěna ještě nějakou, veřejnosti neznámou technikou.

Myles Kantor si průlet představoval úplně jinak. Navíc patřil mezi nejznámější osobnosti a moduly GILGAMEŠE byly příliš nápadné a jedinečné, než aby se daly splést s nějakými cizími loděmi.

Cistolo Khan však nebyl přítomen osobně, zdržoval se s PAPERMOONEM na Lokworthu. A tak se Pozemšťané hezky drželi předpisů a odmítali dát ENZE souhlas k vletu.

Myles Kantor řval, běsnil a nadával, narážel však na samé hluché, kteří mu odpovídali, že se prostě musí držet předpisů, zvláště když je vyhlášen stupeň jedna.

Nadjina poznámka ho pořádně vytočila. Oběma však bylo jasné, že souhlas dříve či později dostanou a že na nějakém tom zdržení teď už nesejde.

„Jen se hezky bavte na můj účet," zavrčel. Ale pak se musel sám zasmát.

„Měl jsi nás odvézt dřív," poznamenala se zadostiučiněním Mila. „Teď zažíváš byrokracii na vlastní kůži. Náš zvláštní statut dostal v posledních desetiletích pořádně zabrat, musíme se teď držet služebního postupu stejně jako všichni ostatní."

„To je mi fuk!" rozběsnil se vědec znovu. „Však oni velice dobře vědí, kdo jsme! Nakonec to dojde ještě tak daleko, že budeme potřebovat nějaký vízum, abysme mohli vletět do své domovské soustavy! A já navíc nejsem z Camelotu, já jsem už desítky let zaměstnaný na Titanu!"

Nic z toho však nepomáhalo, a tak jim nezbývalo nic jiného, než se obrátit na nejvyšší instanci. První Pozemšťanka Paola Dašmaganová nakonec osobně zasáhla - a ENZA mohla letět.

Než ho zastřelo temporální pole, byl Trokan zjizvenou pustinou. Hmotou se rovnal Marsu, stejně tak dobou oběhu a pětadvacetihodinovým dnem, měl jen o trochu větší průměr. Měsíc

tato planeta neměla, Phobos a Deimos se s Marsem odtransferovaly do arresa.

Řídká atmosféra Trokanu obsahovala jen dvanáct procent kyslíku, průměrná teplota po rozpadu temporálního pole činila šest stupňů Celsia, přes den zřídka více než dvanáct a v noci zpravidla pod nulou. Štěpní povrch byl jen průměrně plodný, Živočišných druhů tam žilo velice málo.

„Dokážu si živě představit, co teď Herreachové prodělávají," poznamenala Nadja, když sledovala na projekční stěně přistávací manévry. „Po věčném šeru najednou sluneční světlo..."

„Já bych se z toho asi zbláznila," přitakala Mila.

„Nikoli však Herreachové," namítl Myles Kantor. „Je to zvláštní nárůdek."

„Jaký je tvůj osobní dojem?" zajímala se Mila.

Vědec jen pokrčil rameny. „Uvidíte samy."

ENZA přistála nedaleko trosek Moondy, v jehož centru stál Hřib. Díky NATHANOVĚ regulaci počasí byla tato oblast většinou silně zatažená.

Přesto tam bylo pro Herreachy stále ještě příliš světla. Až na pár výjimek nosili všichni pozemské zrcadlovky. Pouze přímo před Hřibem, asi na dvoukilometrové ploše dal Jeromy „Jerry" Argent zřídit poloprůhledný ochranný štít, který umožňoval nerušený pohyb v navykklém prostředí.

Zatím asi dvě stovky nových realistů podporovaly Pozemšťany v průzkumné práci. Krátce potom, co se Caljono Yai přidala k Věji Ikoradovi a Selovi Tandarovi, Pozemšťané energicky zasáhli. Až na 200 nových realistů žádný jiný Herreach už pod ochranný štít nesměl.

„To těch dvě stě Herreachů stačí?" zeptala se Nadja vědce. „Pokud vím, tak se paranormální síly rozvíjejí tím lépe, čím více jich je."

„Jeromy Argent jich ale víc nechce," odpověděl Myles. „Jemu jsou tyhle metafyzikárny, jak tomu říká, podezřelé. Nerad bych se s ním hádal - zatím ne. Nejdřív chci zjistit, co dokážete vy dvě."

6. Bezvýsledné modlení

Mila a Nadja Vandemarovy se zpočátku držely stranou, sledovaly Herreachy a učily se. Herreachové si jich příliš nevšímali, lidé jim připadali všichni stejní.

Ve výzkumné oblasti kolem Hříbu už dávno nevládl takový zmatek jako před několika měsíci. Provizorní stanové tábory byly strženy, protože se v této oblasti zdržovalo už jen málo Herreachů. Presto Go jim ostatně zakázala i přístup do modlitebny. Pozemšťané poblíž Hříbu zřídili nouzové ubytovny, které byly zařízeny lépe než chatrče v troskách Moondu.

Ale abychom nebyli nespravedliví, díky iniciativě Presto Go také ledacos vzniklo. Nejvyšší zvěstovatelka nutila Herreachy, aby Moond vybudovali co nejdříve znovu. Při tom zároveň dbala i na otázky hygieny, zásobování a dopravy.

Bylo známo, že Presto Go neúnavně pracuje. Vynálezci a řemeslníci si u ní podávali dveře. Obyvatelé města byli drženi zkrátka, a tak se brzy stalo neuvěřitelné. Zbytek dokonal příliv obyvatelstva z venkova a Moond se opět probudil k životu.

Presto Go nabídky pozemské pomoci odmítala. Jako by chtěla dokázat, že to jde i bez nich.

Jerry Argent přesto dbal na to, aby se venkovským Herreachům pomáhalo, protože tak daleko moc Presto Go nesahala. Díky regulaci počasí, osivu přizpůsobenému chudé půdě a vylepšenému zemědělskému nářadí bude z Trokanu jednoho dne kvetoucí planeta.

Řada Herreachů i nadále trpěla poruchami spánku a nemohla si stále ještě zvyknout na pozemské hygienické zvyky.

Dalo se očekávat, že se sociální struktura společnosti jednou změní, neboť počet nových realistů neustále narůstal. Noví realisté byli otevřenější a zvědavější, živě se účastnili všeho. Možná jednoho dne pochopí i pojem „létat“.

Sestry brzy dostaly příležitost, aby osobně poznaly neobyčejné schopnosti Herreachů. Zatím znaly všechno jen z holografických záznamů. Dvě stě nových realistů se shromáždilo kolem Hříbu k modlitbě a drželo se za čtyřprsté ruce.

S tichým bzučením se uvedli do transu. Čím hlouběji v něm byli,

tím více byla cítit změna okolí.

Mila a Nadja ji vnímaly díky svým paranormálním schopnostem intenzivněji než Myles Kantor, vzduch tím byl přímo cítit. Fascinovaně sledovaly Herreachy, kteří se teď zřejmě nacházeli v naprosto jiných sférách.

Už věděly, že oněch dvě stě Herreachů patřilo dříve k učedníkům Kumnrogoým a vládne obzvláště silnými duchovními silami. Tenkrát se účastnili i vytvoření obra Šimbay.

Mila si všimla hlavně jednoho Herreacha ve fialové kutně. Všichni ostatní noví realisté měli bílý háv s kapuci. Na tomto Herreachovi bylo něco jinak, cítila to. Řekla si, že o tom později promluví s Mylesem, neboť teď se chtěla plně soustředit na modlitební trans.

Vzduch se začal na několika místech tetelit a rýsovaly se podivné tvary.

Některé z těch polohmotných bájných postav Nadja a Mila znaly z hlášení: skřeta Pallomina, mnohočetného Brodika, vícenosou Gretru. Ukazovaly se však i zatím neznámé bytosti.

Byly světlé a tmavé, malé a velké, s mnoha pažemi a mnoha nohama, rotovaly kolem vlastní osy nebo se pohybovaly na jediném pružícím ostnu. Údy měly různě dlouhé, měli ruce nebo ohnivá chapadla. Fantazii se zřejmě nekladly meze.

Později se dvojčata dozvěděla jména dalších postav. Goll s očima dokola, Seelebrae s jedovatým trnem, nebo všeobruštající Můra.

Všichni tito průhlední, napůl hmotní tvorové obléťávali Hřib a marně se snažili do něj vniknout. Občas překáželi jeden druhému a pak docházelo k hřmotnému boji, který však trval jen tak dlouho, dokud je Herreachové opět neovládli.

Nakonec přízraky spojily síly a pokusily se vniknout do Hřibu společně. Dělo se tak za velkého dunění, země se chvěla a zvedala se mračna prachu.

Když Herreachové plně vyčerpali své síly, trans polevil. Postavy se postupně rozplývaly, ztrácely se jako vánek a nezanechávaly po sobě jediné stopy. Modlíci se vyčerpaně hroutili, nějaký čas se nikdo nepohnul.

„Já myslela, že zavolají i toho obra Šimbau," ozvala se nakonec jako první Nadja.

„Už ne," odpověděl Myles. „Bylo by to pro ně příliš nebezpečné, nedokážou ho ovládat. Stejně by to bylo k ničemu. Hřib se otevřít nedá."

„Jinak by nás sem přece nikdo nezval," poznamenala lakonicky Mila. „Co budou dělat teď?"

„Relaxují. Tato kolektivní modlitba je vždy připraví o mnoho sil. Potom se seznámíte s Vejem Ikoradem a některými dalšími a domluvíte s nimi další postup."

Šli k jednomu z baráků s kuchyní, jídelnou a hovornou. Tam se usadili.

„Tak co? Jaký máte dojem?" zajímal se vědec.

„Těch dvě stě Herreachů je každopádně značně paranormálně nadaných," zněla Milina odpověď a Nadja jen přikývla. „Cítily jsme to velice silně. Jednotlivě by s tím příliš nedokázali, ale v kolektivu svedou dost. Radši ani nepřemýšlím o tom, co všechno by mohli natropit, kdyby toto nadání napřeli jiným směrem a za jiných předpokladů."

„Takové nebezpečí nehrozí," řekl hned

Myles. „Herreachové uvažují úplně jinak. Mají naprosto jiné morální hodnoty a představy. Už jejich společenská struktura je nezvyklá, nemají žádnou hierarchii. Presto Go sice vystupuje jako vůdkyně a částečně i jako tyranka, ale to jde pouze tak dlouho, dokud ostatní spolupracují. Jestliže nějaký Herreach nechce vykonávat její rozkazy, pak je zkrátka nevykonává."

„Beztrestně?"

„Může být dokonce i zabit. Je to však záležitost pouze mezi ním a Presto Go. Neexistují žádné písemně dané zákony, nic. Neexistuje zde ani rodina. Pouze vztahy založené na sympatii. Ale ani mezi přáteli se nikdo nestará o záležitosti druhého."

„Proč tedy poslouchají jiné, jako třeba Presto Go?"

„Když v tom vidí nějaký smysl nebo když se to dá sloučit s jejich sklony nebo úmysly. Nesmíte ovšem zapomínat na víru, která hraje u Herreachů zatím tu největší roli."

Nadja sraštila čelo a podržela se na pravé části nosu jako vždy,

když velice pozorně naslouchala a přemýšlela.

„Tahle víra je už sama o sobě velice zvláštní," prohlásila. „Zaměřuje se jen na zajatého boha a na údajně lepší život po jeho vysvobození. Jinak nemá v běžném životě očividné žádný význam."

„Neexistují tu pověry jako byly dříve na Zemi," přikývl Myles Kantor.

„Ty tam přežívají dodnes," namítla s úsměvem Mila. „Dneska to jen nikdo nepřizná a mnohdy to nikoho ani nenapadne."

„Jako například?"

„Talismany, staré a oprýskané věcičky, na kterých lidé lpí..."

„Neodbočuj," přerušila ji Nadja. „Jejich chování se tedy neřídí pověřenými rituály, nehledě na rituál transu, který však slouží jednomu jedinému účelu. Takže nikdy nepořádali nějaké hokusy pokusy kvůli lepší úrodě nebo získání lásky? Tím by si knězi přece mohli upevnit postavení."

„Ne, už jsem říkal, že nemají žádnou hierarchii. Tudíž ani nikdo nechce vykonávat moc v našem slova smyslu. Víra nehraje roli ani ve všedním životě, ani při smrti. Herreachové nad tím vůbec neuvažují. Když uplyne zhruba sto deset pozemských let, jsou zkrátka staří a umírají. Podle motta: A je to. Žádný smutek, vzpomínání, pohřeb. Mrtví Herreachové se jednoduše někde zahrabou, aby se stali prachem, z něhož sestává Trokan. Když někdo onemocní a zemře nebo je zavražděn, měl smůlu. Nikoho to netrápí. Ani jeho přátele nebo bývalé milostné partnery..."

„Tak lhostejně ale nevypadají," odporovala tvrdošíjně Nadja.

„Nejsou lhostejní, ale přistupují ke všemu se stoickým klidem. Přijímají vše, prostě to berou, protože to tak je. Má-li někdo potřebu být řemeslníkem, tak se jím stane. Chce-li být knězem, žádný problém. Každý dělá to, k čemu se cítí povolán, a nikoho nenapadne mu v tom bránit. Třeba dlouholetým tvrdým a drahým vzděláním, zkouškami, stavovskou domýšlivostí a kdovíčím ještě."

Myles Kantor si vzdychl.

„Upřímně řečeno, sice bych nechtěl být Herreachem, ale tento lid je tak neuvěřitelně svobodný, až mu to závidím. Neznají strachy, diskuse a soupeření. Neznají šilence, kteří usilují o nadvládu nad světem a podobně."

„Ale ani lásku, sny, touhy, naděje," řekla tise Mila. „Žádná sentimentalita, impulzivní pocity štěstí..."

„Kde je světlo, je i stín," usmál se Myles. „Ale nemyslím, že by jim něco chybělo. Protože to neznají. Jsou naprosto spokojení."

„Tak to však nezůstane," prorokovala Nadja. „Vliv věčného příšeří je pryč a tím zřejmě i doba vyrovnanosti a lhostejnosti. Herreachové se musí stát denními tvory, třebaže je sluneční světlo bolí. Nedokážou vidět v noci. Technické možnosti jsou nepatrné a surovin poskrovnu. Zvyknou si na střídání světla a tmy, stejně tak na to, že leccos se ukryje ve tmě. Jakmile budou existovat první tajemství, máme tu i první rozdíly - budou myslet o sobě a o jiných jinak."

„Nekaz mi přece všechno!" Vědec zvedl ruce a usmál se. „Nicméně nevěřím, že Herreachové budou někdy jako my a ostatní Galaktici. Na to jejich vývoj probíhal přece jen poněkud jinak." Zamyšleně se zahleděl oknem. „A mimoto s námi nadále nechtějí mít nic společného. Naštěstí..."

7. Připomínatelka

Brzy nato došlo k prvnímu fyzickému kontaktu s Herreachy. V doprovodu Jerryho Argenta se dostavili Věj Ikorad, Sel Tandar a onen Herreach s fialovou kutnou. Když dvojčata vešla do místnosti, byli všichni už v živé debatě.

Věj Ikorad hovořil o neúspěchu poslední modlitby a znovu vyžadoval, aby se počet Herreachů zvýšil na čtyři sta.

Jeromy Argent odmítl se zdůvodněním, že veškerá metafyzika nedokáže otevřít bránu. Ať dvě stě nebo čtyři sta, či dokonce tisíc Herreachů, to je jedno.

„To není jen tak nějaká brána," řekl Sel Tandar.

„A právě proto jsme požádali o podporu," odpověděl Jerry Argent a ukázal na sestry. „Mila a Nadja Vandemarovy. Přiletěly z Camelotu, aby vás podpořily svými paranormálními silami. Jsem přesvědčen, že s jejich pomocí budete mít větší úspěch."

Na ta slova se omluvil a odešel, že má ještě jinou práci. Sestry však věděly, že se v přítomnosti paranormálů necítí dobře.

Ani Věj Ikorad a Sel Tandar se dlouho nezdrželi. Pouze představili připomínatelku Caljono Yai, která měla se sestrami hovořit, a odešli.

Takže ten Herreach ve fialové kutně je žena! Vnějškem se nijak nelišila od mužských Herreachů.

Jako všichni Herreachové měla humanoidní proporce, pouze paže byly o něco delší než lidské a sahaly skoro ke kolenům. Ruce měly dva palce a dva prsty. Lokty a kolena se mohly ohýbat oběma směry, což značně zvyšovalo pohyblivost. Samy nohy sestávaly z krátkého chodidla se čtyřmi silně roztaženými, dlouhými a pohyblivými prsty. Kůže Herreachů byla bez jakéhokoli ochlupení a působila skoro průsvitně. Při troše fantazie se daly sledovat pulzující orgány. Nadměrným plicím říkali Pozemšťané plicní kolektory.

Herreachové si byli navzájem velice podobní. Prakticky se nelišili ani velikostí nebo váhou. Všichni měli stejné vejčité hlavy, posazené na silném a svalnatém krku a podobné rysy obličeje. Mozek před ořesy chránila silná lebeční kost, proto byla hlava na horní straně silně vypouklá.

Obličej zabíral stejně jako u lidí spodní polovinu přední části a upoutával nejen velkýma, šikmýma a zelenýma očima. Větší část plochy zabíral nosec, jakýsi masitý chobůtek, jímž se vyjadřovala vlastně veškerá mimika. Ústa byla jen úzká bezzubá štěrbina. Hluboko v jícnu sloužily ke žvýkání kostní lišty.

Jak dokazovala Caljono Yai, Pozemšťané nedokázali rozlišit muže od žen. Rozmnožovací orgány měli, na rozdíl od lidí, aktivní pouze čtvrt roku. V takovém období se Herreachove rozeznávali podle pachu. Když shledali jeden druhého sympatickým, vstoupili ve svazek. Děti vychovávali oba partneři ve volném svazku, v němž si každý vedl dál svůj vlastní život.

Caljono měřila trochu přes dva metry a bylo jí třicet tři, jak pravila ve skoro bezvadném interkosmu, byla tedy teprve osm let dospělá. Za tuto krátkou dobu už dokázala úžasné věci a její charisma působilo i na lidi.

Mila a Nadja si užasle vyslechly její životní příběh. Připomínatelka přiznala, že ji rozchod s Presto Go stále ještě mrzí.

„Mnozí mají vůči ní predsudky, ani vy Pozemšťané o ní nemluvíte zrovna přátelsky," řekla. „Ale udělala pro Herreachy hodně dobrého, je velice moudrá a má velikou duchovní moc."

„Není pro nás zas tak jednoduché pochopit vaše zvyklosti," odvětila opatrně Nadja.

„Co tím myslíš?" zeptala se Yai.

„Týká se to všech oblastí vašeho života."

„Ne, já myslím Presto Go."

„To není zas tak důležité, myslím si. Občas s ní máme něco do činění a ona nás odmítá," zapojil se do hovoru Myles Kantor.

Připomínatelka na něj pohlédla. „Pro mě to důležité je; abych vás pochopila," odvětila klidně. „Jinak si nedovedu spolupráci představit."

„Nu dobrá," pokoušel se vědec odvést řeč jinam. „Prostě se nedokážeme tak snadno smířit s tím, že Presto Go může klidně spáchat vraždu a nikdo ji nepohání před spravedlnost."

„To je vše?" Yai se překvapením nakrčil nosec. „Ale to by přece nemělo být překážkou pro naše pochopení."

„Jenže my máme trochu jiné představy o morálce," pravila

váhavě Mila.

„Vážně? Vaše představy o morálce mi připadají dost zvláštní a kloudně jim nerozumím. Nechápejte to prosím špatně, už jsem se naučila radu slov vaší řeči a nepřeložitelná jsem si nechala vysvětlit. Chápu tyto výrazy a jejich smysl, ale často nechápu jejich použití nebo výklad. Když říkám, že máte podivné morální představy, pak tím myslím odsuzování vraždy, jak ji spáchala Presto Go, zatímco, jak jsem se dozvěděla, zatímco vedete války, při nichž umírají miliony bytostí - a jejich vrahové rovněž nejsou potrestáni. Nehledě na to, že slovo válka je do herrodštiny nepřeložitelné, stejně nechápu takové jednání, že na jednu stranu je někdo odsouzen za čin, za nějž jiní jsou prolašováni za hrdiny.“

Když Caljono Yai zmlkla, mlčeli i lidé. Zmateně a rozpačitě.

Výroky Caljono Yai však nijak nenarušily dobré vztahy. Herreachanka prostě něco konstatovala, ale bez emocí. Jevila se jako velice inteligentní, otevřená, přístupná a realistická osobnost.

Stejně jako Věj Ikorad a Sel Tandar a všichni ostatní Herreachové i ona se zajímala o vědomosti Pozemšťanů, dávala však najevo, že tím to také končí. Jen málo Herreachů se chtělo stýkat s Pozemšťany nad tento rámeček, protože pro ně zůstávali stále cizinci. Připomínatelka nijak nezakrývala, že Pozemšťané jsou na jejím světě vítáni pouze tak dlouho, dokud budou potřeba.

Sestrám Vandemarovým to nepůsobilo žádné problémy, protože i ony žily raději v ústraní a sledovaly svět z povzdálí. To se nakrátko změnilo jen po návratu z Velké prázdnoty, když vychutnávaly život. Ale ani tak neztratily pevnou půdu pod nohama a rozum vždy zvítězil nad city.

Caljono Yai jako by to cítila. Myles Kantor se rozloučil a ženy pak ještě dlouho seděly v hovorně a poznávaly se.

„Jste jiné než lidé, které jsem zatím potkala," řekla připomínatelka.

„Jak moc?"

„Cítím u vás silnou duchovní sílu, ale úplně jinou než naši. Tím se lišíte od vašich lidí.“

„Správný postřeh," pravila Nadja uznale.

„Rovněž cítím, že vás to zatěžuje. Je to něco zvláštního mít

paranormální schopnosti?"

„Ano. I když jsme se s nimi už narodily, nikdy jsme si na ně plně nezvykly. To už je zřejmě lidskou vlastností."

„U Herreachů je tomu jinak. S tím nadáním se rodíme všichni, ale u každého se projevuje jinak silně. My tady u Hříbu máme silné duchovní síly. Bylo by mi vsak milejší, kdyby u toho byla i Presto Go. Má velice mocné schopnosti a dokáže je řídit."

„Už ses s ní pokoušela domluvit?" zeptala se Mila.

„Několikrát. Nedá se však přesvědčit. Viní vás za stav tohoto světa - Trokanu."

Sestry si všimly, s jakým váháním to jméno vyslovila. Lehce se jí nadmul nos.

„Už si zvolna zvykám to jméno vyslovovat, ale stále je pro mě příliš cizí. Ale - jméno jako jméno. To mi říkal Věj Ikorad." Opatrně si uhladila záhyby kutny. „Hodně jsem se v minulých úsecích - měsících, naučila, ale nezřekla jsem se všeho. Na hodně jsem si zvykla, ale všechny vaše názory nesdílím."

„To bychom po tobě chtěly příliš," usmála se Nadja.

„Týká se to však elementárních věcí," pokračovala Yai. „Neodmítám vaši techniku přímo, ale přece jen více věřím v sílu ducha. Krom toho pevně věřím, že Kummerog je dosud v chrámu."

Mila a Nadja se snažily Yai přesvědčit a rozpoutala se živá diskuse. Jakkoli předtím působila realisticky, tentokrát s ní nebyla řeč. Nechtěla se zkrátka smířit s tím, že Kummerog byl absolutně zlá bytost a že je již po smrti.

„Já vám věřím, že nějaká velice zlá a cizí bytost našla na vašem světě smrt," opakovala Yai už poněkolikáté. „Ale Kummerog to být nemohl. Kummerog je bůh, stvořil nás. Dal nám proroctví."

„Jak se ale může nechat bůh, někdo, kdo je tak mocný, zajmout?" namítla Nadja.

„Já přece neříkala, že je všemohoucí. Například nás nenaučil nic o létání, které vy zvládáte. Ani jsme to slovo neznali. Možná je neznámé i pro Kummeroga. Přesto je to mocný bůh a je to náš bůh. Považuješ nás za zlé?"

„Ne," musela uznat Nadja.

„Jsme jeho stvoření. Vy sami jste to museli přiznat, že jsme

vznikli na základě programu, který spustil Kummerog, abychom ho jednoho dne za pomoci obra Šimbay osvobodili. Tím jsme měli být vykoupeni i z přítmí. Nevidím v tom nic zlého a vím, že my nejsme zlí. Aspoň tedy ne ve smyslu, jak to chápete vy. Pro nás tento pojem vůbec neexistuje, protože takové hodnocení neznáme."

„Ale jak...," začala Mila, ale připomínatelka ji nepustila ke slovu.

„Nepopírám, že z chrámu tenkrát za toho zmatku vyšla nějaká bytost. Rovněž nepopírám, že ta bytost byla třeba zlá a že nakonec přišla na Camelotu o život. Ale v žádném případě to nebyl Kummerog."

Mila si vzdychla. Nebyla zdaleka tak trpělivá jako sestra. Držela se však v pozadí, chtěla konečně s Herreachy spolupracovat.

„Jak tě můžeme přesvědčit?" zeptala se proto pouze.

„Důkazy," odpověděla Caljono Yai. Nosec se jí lehce chvěl. Možná se usmívala.

Důkazy samozřejmě nebyly žádné. Ale í kdyby byly, připomínatelka by je zpochybňovala a nepřijala by je. Její víra se zakořeňovala po tisícovku generací.

A proto měla tak silný zájem na tom, aby se dostala konečně do Hříbu.

„Důkaz ti dát nemůžeme." Mila se zasmála. „Jsme velice různé, ale přesto mám dojem, že si rozumíme. Myslíš, že bychom mohli spolupracovat?"

„Rozhodně," potvrdila připomínatelka ve fialové kutně.

8. První pokus

Hřib se tyčil 33 m k obloze a dalších 66 metrů bylo ukryto pod zemí. To bylo zhruba tak všechno, co se o něm vědci zatím dozvěděli. Jeho povrch se nedal narušit ani termickými, ani dezintegračními paprsky. Vědci zas na druhou stranu nechtěli nasazovat příliš těžké zbraně, když se v Hřibu zdržovali ještě Perry Rhodan a jeho dva přátelé.

Žádným prostředkem nebylo možné dostat se dovnitř. I paprsky byly kamsi svedeny a nezbyla po nich žádná měřitelná stopa. Hřib byl jako jeden odlitek a zabraňoval nejen v přístupu, ale i v jakémkoli nahlédnutí do své struktury.

Mila s Nadjou plánovaly, že první průzkum provedou bez podpory Herreachů, aby získaly neovlivněnou představu. Nechtěly se pokoušet hned napoprvé otvírat dveře k tajemstvím, pouze zjistit, z čeho ten Hřib vlastně je.

Nebylo to sice nezbytně nutné, ale dvojčata se odebrala do ochranného pole. Dala se připojit jen na ty nejnutnější lékařské přístroje.

Příšeří na ně působilo podivným dojmem, byl to naprosto jiný, cizí svět. Působil tišeji, harmoničtěji, beze stínu a bez extrémních přechodů tepla a chladu, hektiky a klidu.

Herreachové se zde pohybovali mnohem volněji a nenuceněji než venku. Byli ve svém přirozeném prostředí.

Caljono Yai se držela stále poblíž sester, aby jim odpovídala na otázky a aby i sama mohla pozorovat,

Od prvního setkání s Vejem Ikoradem a Selem Tandarem se v jejím nitru začalo něco měnit. Dneska si připomínatelka dokázala už jen stěží představit, jaká dříve bývala, třebaže od té doby zas tolik času neuplynulo. Ale i tenkrát myslela poněkud jinak než ostatní, jinak by přece nedošlo k roztržce s Presto Go.

Nejraději by na tuhle epizodu co nejdříve zapomněla, ale nešlo to. Nejvyšší zvěstovatelku velice uctívala a nikdy se nemohla nasytit jejích slov.

Presto Go byla silná a neúnavně aktivní osobnost, která dokázala druhé nadchnout a vést. Byla první představitelkou nové sociální

struktury s lehkými hierarchickými náznaky.

To však neznamenal, že by všichni Herreachové dělali to, co jim nakázala. Stejně jako dříve se sami rozhodovali, zda nějaký pokyn uposlechnou nebo ne, a stejně jako dříve se za to nemuseli omlouvat.

To se zřejmě ani v budoucnosti nemělo nijak podstatně změnit.

I z tohoto důvodu pozorovala mladá připomínatelka Pozemšťany tak intenzivně, aby se od nich poučila a zajistila, aby Herreachové nebyli jednoho dne jako oni. Caljono Yai si v posledních měsících vyvinula dosti jasné představy o budoucnosti svého lidu a chtěla je s Ikoradovou pomocí prosadit.

K tomu však patřilo otevření Hříbu a získání důkazu o přítomnosti boha Kummeroga.

„Připravena, sestro?“

Otázka patřila k rituálu před zahájením práce a vždy ji kladla Mila.

„Připravena,“ zněla Nadjina obvyklá odpověď.

Mely sice již dostatek zkušeností, přesto se intenzivně připravovaly relaxačními cviky.

Mila, která dokázala nahlížet do struktury, se soustředila jako první. Brzy pocítila Nadjinu empatickou blízkost a společně pronikaly do povrchu vnějšího pláště Hříbu.

Tedy se o to aspoň pokoušely.

Mila se brzy začala potit, příliš se musela soustředit, aby vypnula „vnější vidění“ a přesměrovala se na struktury pro běžné oko neviditelné.

Pohled byl však stále nejasný, zamlžený. Ať se namáhala, jak chtěla, nedokázala rozeznat a analyzovat ani struktury vnějšího pláště Hříbu.

Nicméně se nevzdávaly. Nadja provedla několik výpadů, aby struktury aspoň pojala a zlomila. Dokázala takřka každý tvar, který její sestra přesvítala, zlomit a nově zkombinovat. Třeba se jí podaří aspoň tohle.

Mutantky byly tak pohrouženy do práce, že si ani nevšimly Mylese Kantora, který seje už nějakou chvíli pokoušel probudit z transu. Netušily, že je na ně hrůzný pohled, že jsou popelavé,

zpocené po celém těle, z očí že jim ustavičně teče a že slintají.

Zalarmovala ho Caljono Yai. Třebaže o schopnostech dvojčat toho moc nevěděla, pochopila, že tady něco nehraje.

Dokonce i nezvučná komunikace probíhající pouze na úrovni pocitů přešla do absurdna, ale sestry si toho ani nevšimly. Nedokázaly už přestat, musely dál a dál nabíhat na tu neproniknutelnou zeď. Nějaká cesta přece existovat musí! Nemohou se jen tak vzdát, to by znamenalo naprostou rezignaci!

A určitě i smrt Perryho Rhodana, Reginalda Bulla a Alasky Saedelaera.

Nepředstavitelná myšlenka. Sestry byly jediná naděje a nikdy se nevzdají, i kdyby je to mělo stát život.

Když krevní tlak a puls povážlivě klesly a docházelo k prvním výpadkům srdeční činnosti - což u nositelů buněčných aktivátorů bylo vlastně nemožné, Myles Kantor je nechal okamžitě přenést na marodku u nouzových ubikací.

Nejhorší na tom bylo, že se s dvojčaty nedalo komunikovat. Jejich spánek se podobal smrti, třebaže oči byly otevřené a reagovaly na světelné dráždění. Avšak duch a tělo se nějak oddělily.

Myles Kantor si to nepřetržitě vyčítal, přitom dobře věděl, že za nic nemůže, že dvojčatům nemohl poradit, aby se při prvním pokusu pokusily jen o krátký výpad. Jednak ani nevěděl, co se přesně stalo, jednak nedokázal plně pochopit jejich paranormální schopnosti.

Caljono Yai se jej právě takovými argumenty pokoušela uklidnit, ale marně.

„Hned při prvním pokusu," zaúpěl. „Patrně jsme zde narazili na hranice našich možností. Prostě existují tajemství, jež nedokážeme rozluštit. . ."

„Ale tohle mezi ně nepatří," odporovala mu připomínatelka. „Kummerog je uvnitř, a jestliže proroctví mají nějaký smysl, pak se jednoho dne dovnitř dostaneme. Nezapomeň, že uplynulo půl věčnosti, než jsme dokázali otevřít jen první bránu. I tuto překážku zvládneme."

„Nejdříve ale musíme dvojčata dostat k sobě," zavrčel Myles. „Máš už nějaký nápad?"

Yai zaváhala. „Třeba by pomohla modlitba..." Všimla si

Kantorova skeptického pohledu a vystrčila nosec. „Tvé metody selhávají a moje zase neuškodí.“

Myles Kantor se začínal hroutit a bylo mu už všechno jedno.

„Tak to zkus, ale Jerry Argent se to nesmí dovědět," souhlasil nakonec.

Připomínatelka poslala pro tři dobře vycvičené nové realisty, posadila se s nimi a ponořili se do transu. Nevytvořili žádnou polohmotnou bytost, ale přesto začal vzduch kolem dvojčat podivně mihotat a třpytit se. Jako by se vytvářely malé víry.

A necelých pět minut po modlitbě přišly sestry k sobě.

Byly ještě naprosto vyčerpané, a když se na ně Myles Kantor vrhl s otázkami, reagovaly poněkud podrážděně.

Samy si nedokázaly vysvětlit, co se stalo a proč byly v bezvědomí. Obě souhlasně informovaly, že ztroskotaly už na plášti Hřibu. Neanalyzovaly strukturu a nezformovaly ji. Nedokázaly ani říct, co vlastně viděly.

Přesto se však s nimi stalo něco. Jednak se nechtěly samy od sebe vzdát, jednak se jaksi ztratily. Nevěděly, co bylo silnější.

„Ono to není cizorodostí struktur," tvrdila Mila. „Nic nemůže být dost cizorodé, abychom to neuchopily, protože se v tom neřídíme lidskými hodnotami a zkušenostmi.“

„Přesto jsme dokázaly analyzovat a přetvařovat něco tak velkého a absolutně cizího jako Abruse," dodala Nadja.

„Ale stejně...," Kantor chtěl něco namítnout, ale obě ho hned vztekle přerušily.

„Hřib je prdítko proti Abruse. A tenkrát jsme neměly zkušenosti a výcvik jako dnes. Je prostě zcela nemožné, abychom na takové věcičky ztroskotaly!" vybuchla Mila.

„A přesto se tak stalo," zabručel Myles Kantor.

„Ano, ale není to našimi schopnostmi, nýbrž něčím úplně jiným," řekla Nadja.

„A sice?"

„Ničím, co bychom nedokázaly zdolat. Teď už víme, na čem jsme, a při příštím pokusu budeme určitě úspěšnější.“

Chvilí vládlo ticho. Myles Kantor se na ně díval se svráštělým čelem.

„Vyloučeno," řekl pak.

„Možná bych mohla...," odvážila se nesměle Caljono Yai. Poněkud prudká debata jí byla nepříjemná a nechápala ji. Přesto zůstávala, aby o něco nepřišla. Když nikdo nezareagoval zamítavě, pokračovala: „Ostatně jsme Nadje a Mile pomohli modlitbou."

„Je to pravda?" zeptal se vědec mutantek.

Obě současně pokrčily rameny. I když jedna druhé poskytovaly maximum svobody, tvořily přesto jednotu. Byly si k nerozeznání podobné, dokonce i ve většině gest a reakcí. Vzájemně se v jistých hovorech, které neměly soukromý ráz, doplňovaly tak skvěle, že jejich protějšek mívá často pocit, že hovoří pouze s jedinou osobou.

„Možné to je," připustila Mila. „Nějak si nedokážu přesně vzpomenout."

„Já považuji za možné, že modlitební trans na mentální rovině u nás něco ovlivnil," prohlásila Nadja. „Herreachové jsou přece paranormálně nadáni. My paranormálové se mezi sebou poznáme, existuje mezi námi spojení. Sice si na to nevzpomínám, ale najednou jsem se probrala."

„Myslím si, že problém není v tom, že nemůžete proniknout do struktur," řekla Yai. „Spíš se ztrácíte, jste odváděny..."

„... a absorbovány," dodal Kantor a tvářil se velice vážně. „To by byl logický závěr. Stejně jako jsou absorbovány veškeré energetické paprsky, děje se tak možná i s vašimi parasilami. Samy jste přece říkaly, že jste byly vystaveny čemusi jako sacímu účinku."

„Takový dojem jsme měly," přikývla Mila. „Možná proto jsme se v tom ztratily."

„A proto opakuji: za žádných okolností nedovolím, abyste pokračovaly," rozhodl kategoricky Myles Kantor.

„Nemluv nesmysly, Mylesi," chlácholila ho Nadja. „Musíme pokračovat a ty to víš. Přece v tom přátele nenecháme jen kvůli tomu, že je to kapánek nebezpečné. Riziko prostě patří k životu. Navíc teď už víme, co nás čeká, a můžeme se na to lépe připravit. A když nás Caljono Yai přitáhla jednou, přitáhne nás i podruhé." usmála se. „A zakázat nám tak jako tak nemůžeš vůbec nic."

9. Druhý pokus

Když se sestry dostatečně zotavily, chtěly se hned pustit do tajemství Hřibu. I tentokrát odmítaly setrvat na lékařské stanici, protože prý potřebují bezprostřední zrakový kontakt se Hřibem. Navíc prý už vědí, co je čeká, takže mohou reagovat.

Stanice by jim ostatně stejně příliš nepomohla. Bude tedy stačit stejně jako prve napojení na několik měřicích přístrojů. Na stanici je to ostatně jen pár metrů.

Myles Kantor se za nimi ustaraně díval. Měl nedobrá pocity. Nebyla to běžná starost a přání, aby se nic nestalo, spíš jakoby předtucha, neblahá předtucha.

Marně se pokoušel dvojčata ještě na poslední chvíli odradit. Když se ho sestry zeptaly, proč je sem tedy tahal, těžko jim mohl odpovědět, že si to mezitím rozmyslel. Rovněž se styděl přiznat, že jeho odpor k dalšímu pokusu se zakládá na nějaké předtuše.

„Prostě to nedopadne dobře," řekl pouze.

„To laskavě nech na nás," odvětila chladně Mila. „Jsme už dospělé."

Caljono Yai je doprovázela stejně jako poprvé, ale když se nabídla, že je bude podporovat, odmítly.

„To musíme udělat samy. Kdyby došlo k nějakému extrémnímu případu, zkus to modlitbou. Ale teď se musíme soustředit jen samy na sebe."

Nadja se na Herreachanku zadívala, ale v tom cizím ztuhlém obličejí neodhalila žádnou mimiku. A noseček byl jen nadmutý, což mohlo znamenat pozornost.

„Začínáš i ty věštit?" zeptala se.

„Co to znamená?"

„Že máš stejně podivné pocity jako Myles."

„Vážně nemám nijak zvlášť dobrý pocit a jsem neklidná," přiznala se Caljono Yai. „Podobný pocit jsem měla naposledy, když se splnilo proroctví."

„A to končilo katastrofou. Bezva. Vy vážně dokážete jednomu dodat odvalu."

Nadja to říkala poněkud podrážděně. Déle se tím však

nezabývala, musela se soustředit na důležitější úkol.

Na rozdíl od všech ostatních byla dvojčata naladěna spíše optimisticky. Důvěřovala svým schopnostem a zkušenostem. Křest bojem už měla dávno za sebou, a to s bytostí nebo silou jako Abruse, která byla mnohem větší, mocnější a navíc svým způsobem živá a inteligentní.

Od té doby měly dost času nabírat další zkušenosti, stabilizovat mentální spojení a lépe využít své schopnosti. Duševně byly vyrovnané a fyzicky zdravé. Mohou tedy útvar jako tenhle Hřib zlomit!

Při prvním pokusu jako by naběhly na neproniknutelnou zeď. To se jim podruhé stát nesmí. Mila se nějakým nahmatáváním příliš nezdřžovala, a soustředila se rovnou na určité místo.

Nadja se nesnažila pojímat struktury jednotlivě, ale zkusila slabý výpad, který měl udělat Mile cestu k průlomu.

Tento pokus se vydařil. Zkušenosti z prvního pokusu se zúročovaly.

Mila se nyní s Nadjinou pomocí dostala do submolekuíární oblasti Hříbu. Zjistila tam množství dutin.

To bylo však také všechno. Nepodařilo se jim prozkoumat, co se v těch dutinách skrývá, ani jak jsou rozlehlé. Strukturu zkreslovaly prolínající se, všelijak zkřivené a posunuté prostory, technicky a stavebně naprosto neproveditelné. Mile a Nadje bylo jasné, že tady jde o šalebný jev, ale nic s tím nenadělaly.

Stejně jako při prvním pokusu nešlo se strukturami nijak manipulovat nebo je prohlédnout. Obě se opět ztrácely.

Čím více vynakládaly energie, tím více je to vtahovalo. Zkreslený pohled. je ještě víc mátl a vedl nakonec k naprosté ztrátě orientace.

Tentokrát však byly připraveny a opatrně se stahovaly, když zjistily, že jsou na pokraji sil, a že se za žádných okolností už nedostanou dál. Ústup však byl složitější, než se zdálo. Bloudily v sobě zasunutých dutinách jako v bludišti bez východu.

S ubývajícími silami nastupovala mírná panika. Čím více vynakládaly sil, tím byly slabší a bezmocnější a tím více se ztrácely v propojených tvarech a spirálách.

Nakonec to vzdaly a nechaly se unášet. . .

Vtom zaslechly vzdálený mentální zpěv, vábil je k sobě. Neuvažovaly a následovaly duchovní tóny až k jejich zdroji, přestaly si všímat okolních struktur...

. . .a procitly na lůžcích marodky.

„To bylo o chlup," konstatovala Caljono Yai bez výčitky i bez úlevy.

Dvojčata se posadila a tise zaúpěla. Byla na pokraji sil, chvěla se jako v zimnici.

„Posledně jsme jednaly úplně stejně, ale ještě nevědomky," pravila Nadja. „Vaše modlitba nás přitáhla zpátky, že?"

„Ovšem."

„Vzpomínám si, že jsem něco slyšela," zachraptěla Mila. „Takže to proběhlo mnohem lépe než poprvé."

Myles Kantor se už neudržel.

„Proběhlo lépe!" vybuchl. „Ukážu vám lékařskou zprávu, pak budete mluvit jinak. Hrobník vás měl na lopatě! Třetí pokus už nestrpím! Ne a ne! Šmytec! Nepřichází v úvahu."

Dvojčata počkala, až se vybouří. Yain nosec se nadmul na dvojnásobek a hleděla na vědce s neskrývaným zájmem.

„Ale my jsme teď dosáhly mnohem víc," troufla si Mila nesměle namítnout. „Ani zdaleka jsme nebyly v takovém nebezpečí jako posledně. Možná nám blázní tělesné funkce, ale po celou dobu jsme byly při vědomí. Teď se na to můžeme vědomě připravit už od začátku a Caljono Yai nás vrátí, jakmile se ukáže první náznak zhroucení."

„Souhlasily bychom i s tím, abychom se napojily na přístroje," dodala Nadja. „Nepotřebujeme už přímý zrakový kontakt, cestu známe. Přišly jsme na spoustu věcí. Nejenže jsme zjistily, že Hřib je uvnitř skutečně dutý, ale navíc jsme přišly na to, že vnitřek je mnohem větší, než by odpovídalo vnějšku."

„Narazily jsme tedy na matematickou nemožnost, kterou stojí za to prozkoumat," dodala nadšeně Mila. „Nespletly jsme se. Hřib je uvnitř větší než zvenčí. Proč? Jak může..."

„Na to zapomeňte," odmítl kategoricky Myles Kantor a nepřemluvila ho ani Caljono Yai.

Mutantky se tedy zatím musely vzdát. Řekly si, že si dají dva dny pauzu a potom Kantora přesvědčí, že chtějí pokračovat. A je úplně jedno jestli bude pro nebo proti.

Caljono Yai využila příležitosti a informovala Věje Ikorada. Věřila, že dvojčata brzy odhalí Kummerogovo tajemství.

10. Venku: Presto Go

Ve vnějších ruinách Moondy se děly věci. Výstavba v centru pokračovala dobře, ale Presto Go se zjevně nesoustředila pouze na to.

Jednoho dne se ukázali Herreachové a shromáždili se kolem Hříbu. Bez výjimky šlo o učedníky Kummerogovy pod vedením Nejvyšší zvěstovatelky Presto Go. Nebyl mezi nimi jediný nový realista a kupodivu ani žádný svobodně dýchající. Gen Triokod se osobně postaral o to, aby se této akce nikdo z jeho lidí nezúčastnil. Ať už byly jeho důvody jakékoli.

Kolem Hříbu se nakonec shromáždilo plných 5 000 Herreachů. Působilo to hroživě, Pozemšťany ohrozit nemohli, ale bylo to zneklidňující. Copak asi Nejvyšší zvěstovatelka zamýšlí?

To se mělo brzy ukázat. Poslala posla, který vyzval Mylese Kantora a Jeromyho Argenta k rozhovoru.

Oba muži se odebrali k okraji trosek, kde na ně Presto Go čekala. Herreachanka vypadala nezvykle rozrušeně.

„Už to déle trpět nebudu," řekla namísto pozdravu.

Jerry Archer ukázal kolem sebe.

„Co tohle znamená?" položil úhybnou otázku.

„To jsou moji stoupenci," odpověděla Presto Go, kupodivu v interkosmu. „A nejsem zde, abych vyjednávala nebo s vámi diskutovala. Chci vám říct jen toto: okamžitě zastavíte veškeré práce a opustíte Hřib."

„A když ne?" zeptal se Myles Kantor.

„Pak uvidíte. Dám vám několik dní času. Ale radši byste měli vzít mou hrozbu vážně."

Na ta slova se otočila a důstojně odkráčela do trosek.

Muži se na sebe podívali.

„Krátké a stručné," řekl Jerry Argent. Oči mu plály hněvem.

„Rozhodně se nedá říct, že by chodila dlouho kolem horké kaše," souhlasil s ním Myles Kantor.

Pozemšťané samozřejmě neměli v úmyslu házet hned flintu do žita a dát se na ústup. Příchod 5 000 Herreachů nepředstavoval žádné bezprostřední nebo vážné nebezpečí, ale lidé zase nemohli v Žádném

případ připustit, aby došlo k nějaké vážné konfrontaci - a možná i k roztržce mezi Herreachy. Trokan je jejich svět.

Proto Jerry Argent vyslal Věje Ikorada za Presto Go jako vyjednávače a s ním šla Í Caljono Yai.

Nejvyšší zvěstovatelka je kupodivu přijala, třebaže Yai tomu nevěřila. Zнала Presto Go příliš dobře a věděla, že jakmile se jednou rozhodne, není s ní prakticky řeč.

„Překvapuje mě, že tě vidím," pravila Presto Go bez pozdravu. „Nechtělo se mi tomu věřit, proto jsem vám dovolila přijít."

„Stále jsem se pokoušela s tebou promluvit," odvětila připomínatelka. „Tys nechtěla."

Presto Go na to nepřistoupila.

„Jak slyším, nejenže spolupracuješ s těmi démony, ale značně se podílíš i na akci těch zvláště schopných, jimž se říká mutanti nebo paranormálové."

Obe nepřeložitelná slova vyslovila s odporem, ale v perfektním interkosmu.

Caljono Yai se nedala: „Jak slyším, mluvíš už i jejich jazykem."

„Ovšemže, neboť jen tak můžeš poznat charakter cizinců. Musím se naučit, z jakých slov jejich jazyk sestává, jak tento jazyk používají a zda skutečně míní to, co říkají. A musím říct, že to vše se mi vůbec nelíbí."

„Vidíš vždy jen jednu stranu," namítl klidně Věj Ikorad.

„Vidím viditelnou stranu - a neviditelnou," opáčila Presto Go: „Ani vy nemůžete popřít, že uvádějí nás život ve zmatek a snižují naše hodnoty."

„Udělalí taky hodně dobrého," bránila Pozemšťany Caljono Yai. „Bez nich by byl nás svět odsouzen k zániku."

„Proč neřekneš Trokan?"

„Jsi zlá."

„Takže já jsem zlá?" Presto Go zvedla rozechvělý nos.

„Ano, zlá!" přidal se nový realista.

Lidská slova nefér nebo nespravedlivý neměla ve spisovné herrodštině ekvivalent, neboť na Trokanu neexistovaly instituce, které by rozhodovaly o spravedlnosti a odsuzovaly by. Jestliže tedy někdo činil nespravedlivé výčitky, říkalo se o něm, že je zlý. Toto

slovo se nepoužívalo často, protože Herreachové jen zřídka měli mezi sebou tak napjaté emoce.

„Vděčíme Pozemšťanům za život a potřebujeme i jejich podporu, dokud se svět nepřizpůsobí novým podmínkám.“

„Patří k tomu i váš oděv?“ Presto Go ukázala na Ikoradův bílý háv s kapuci.

„Jak vidíš, já ho nenosím,“ pravila prudce Caljono Yai. „Všechny argumenty máš přitažené za vlasy. Zač nás máš?“

„No konečně! Dostáváme se k jádru věci.“ Nosec se Presto Go uvolnil; zklidnil a ona pokračovala naprosto lhostejným hlasem: „Považuji vás za zrádce.“

Pokud očekávala prudký protest, pak byla zklamána. Oba vyjednaváči se uklidnili a neviděli důvod, proč by na verbální útok reagovali.

Slovo zrada v herrodštině rovněž neexistovalo. I zde si Presto Go musela vypomoci interkosmem. Nejvyšší zvěstovatelka zradu chápala jako více než odpadlý, což jí na tomto místě připadalo ještě příliš mírné.

„To bys však měla dobře zdůvodnit,“ řekl Věj Ikorad. „Ostatně bych ti rád poblahopřál, jak dokážeš skvěle zacházet s jazykem, který tolik odmítáš. Ale tys byla vždy výřečná.“

„Jako Nejvyšší zvěstovatelka musím mít rozsáhlé vědomosti,“ odvětila Presto Go chladně. „Vědění je věčné, bez emociálního zabarvení. Nemůžu se setkat s Pozemšťany, když nezvládám jejich jazyk.“

„A z téhož důvodu se my chceme naučit jejich vědomosti,“ namítla Caljono Yai. Její společník se na ni varovně podíval. Na to bylo ještě příliš brzy.

„To nepřísluší všem stejnou měrou, a především pak ne, jestliže přejímají styl života cizinců,“ pravila Presto Go. „Ženete se vpřed, aniž se mě ptáte na radu. Svým chováním jste pošlapali veškeré tradice. Aniž si to kloudně rozmyslíte, přejímáte jejich způsob života a vnucujete se jim jako pomahači a nádeníci. Vím, kam to nakonec povede. Národ Herreachů i jeho kultura a tradice zaniknou, ztratí svou svébytnost a bude žít jako jakési bytosti mezi světlem a tmou. A to je ta zrada, z níž vás viním.“

„To však není pravda," namítal už poněkolikáté Věj Ikorad. „Život Herreachů se změnil, musí se přizpůsobit. Bez vnější pomoci je to nemožné a za tu pomoc jsme vděční. To však neznamená, že Pozemšťané jsou nyní našimi nejlepšími přáteli a že jsou zde vítáni navždy. Naopak, jakmile splní svou povinnost, požádáme je, aby odešli."

„A odejdou?"

„Odejdou, když je odmítneš? Přišli sami od sebe a stejně tak odejdou. Jsou podle mě dostatečně citliví a kultivovaní, aby respektovali přání druhých, budeme-li si to výslovně přát. Navíc však některým vybraným nabídli vzdělání. Mohli bychom se například více dozvědět o vesmíru, který nás obklopuje."

„A k čemu by nám to bylo?"

Věj Ikorad sraštil nosec. „Co je zlého na vědomostech?"

„Co je dobrého na vědomostech, jež nelze použít?" namítla Presto Go. „Jsou to ostatně vědomosti Pozemšťanů. Chceme-li si uchovat samostatnost a kulturu, nemůžeme je použít, protože bychom pak mysleli, jednali a žili stejně jako oni."

Nosec Caljono Yai se nadmul na dvojnásobek a nejistě se podívala na Ikorada. Sama byla rozpolcená, protože i ona se svým způsobem cizinců obávala, kromě těch dvou paranormálních žen, které k nim jaksi nepatřily. Ale už nebyla ochotna Pozemšťany ztracovat.

Nejvyšší zvěstovatelce to samozřejmě neušlo, a proto následující otázku směřovala na svou bývalou důvěrnici: „Co jsi našla u cizinců tak úžasného, že se nechceš vrátit do mého kruhu?"

„Nesdílím tvé jednostranné názory," odpověděla Yai.

„Ale rovněž je plně neodmítáš."

„Jenže já..."

„Co má tohle znamenat?" přerušil je nový realista. „Presto Go, přece se shodneme v tom, že cizinci musí zase zmizet. Ale přesto bychom si měli osvojit jejich vědomosti, abychom před ně mohli předstoupit, až se jednoho dne opět ukážou. Nesmějí mít pocit, že to s námi měli snadné. I já bych rád uchoval svébytnost, svobodu a víru našeho lidu."

„Vím? A jakou víru?"

„Okamžik prosím, ještě jsem neskončil. Jestliže se náš národ má dále vyvíjet, pak se nesmíme všemu uzavírat."

„Vyvíjíme se sami. Sami jsme už učinili první kroky v technice. Myslíš si, že s tím nepokročíme?"

Věj Ikorad mlčel.

Presto Go dodala: „To jsi tak nespokojen s tím, co náš národ dokázal, že ti to nepřipadá dost rychlé? V tom případě se tě ptám, proč ses ani jednou nezajímal o to, co se děje v troskách Moondy. Tušíš vůbec, co den co den podnikám? Ze všech koutů světa jsem povolala řemeslníky, vynálezce, silné Herreachy, aby město bylo větší a krásnější než předtím. Bude zářit v noci! Máme sice málo surovin, ale najdeme cestu - třeba můžeme nějak využít sluneční teplo a můžeme z něj těžit v noci. Tak co? O tom pochopitelně nevíte nic, ty a tvoji stoupenci."

Napráhla proti vyjednávačům otevřené dlaně s roztaženými prsty a zvedla jednu nohu.

Jsou úplně jiní než my, a to nejen vzhledem ! Jejich pohlavní život je naprosto jiný, jejich city, způsob uvažování. Jak si pak myslíte, že kdy může dojít k porozumění? Mám zkrátka velký strach, že se Herreachové, vědomě či nevědomě, přizpůsobí, a závěry jsou pro mě tak úděsné, že je radši ani nedomýšlím!"

Zatímco Jerry Argent a Myles Kantor v táboře neklidně čekali na návrat obou Herreachů, diskuse u Presto Go pokračovala.

„Máš pravdu," řekl Věj Ikorad nakonec. „Ale stejně nechápu, proč bychom neměli využít výhodu, když se nám nabízí. A bude to pro nás jediné výhoda, když se od nich něco naučíme. Je pak už jen na nás, co z toho uděláme, zda to vědění využijeme nebo ne."

„Pro mě je zajímavé seznámit se s jejich způsobem života," ozvala se znovu Caljono Yai. „Zajímají mě i jejich vědomosti. Na mém postoji se přitom vůbec nic nemění. Naopak. Jsem ráda, že jsem Herreachanka, a jistě se nezměním ani nepřizpůsobím. A nejsem žádný napomáhač nějakých cizinců - ale ani tvůj, Presto Go."

Výčitka byla poprvé vyslovena tak jasně, poprvé se projevil tak zřejmý osobní útok na Nejvyšší zvěstovatelku.

Presto Go se na ni dlouze mlčky zahleděla. Nemohla na to mnoho namítat; protože bylo známo, jak se dostala do svého

postavení a jak dobře dokáže s ostatními manipulovat. Svou výřečností se jí před chvílí podařilo Věje Ikorada aspoň znejistit.

„Což ti ovšem nebrání v tom, abys popírala svou víru," řekla potom pomalu.

To byla ta nejhorší výčitka, kterou mohl učinit Herreach Herreachovi. Víra v Kummeroga byla životní náplní všech Herreachů, i když se nestali knězi; byla v nich hluboce zakořeněna a představovala nejdůležitější součást jejich identity. Popřít víru znamenalo popřít vše, být vyvržencem společnosti, nevěřit už vůbec v nic, a tudíž být nenávratně ztracen.

Byla to tak děsivá představa, že žádný Herreach nepochyboval ani v nejmenším. Něco takového se v celých dějinách Herreachů ještě nestalo.

Caljono Yai to tak zasáhlo, že se nezmohla ani na slovo. Nosec se jí přímo zhroutil.

„Stále ještě nosí fialovou kutnu," bránil ji Věj Ikorad. „Právě proto, že i nadále zastává svou víru a bojuje za ni, spolupracuje s námi. Očekávám od tebe, že tuto výtku vezmeš zpět."

Caljono Yai se mezitím už trochu vzpamatovala a řekla: „Měla by sis vzpomenout na náš poslední rozhovor, který pak vedl k roztržce. Zastupovala jsem víru, že Kummerog je i nadále v Hřibu, a tu zastávám dodnes. Pracuji tam proto, abych tuto tezi dokázala."

„Já jen žasnu, jak všelijak se dá naše víra najednou vykládat - každý si ji otáčí, jak se mu zamane." Tento útok směřoval zase proti Věji Ikoradovi a novým realistům.

„I velicí knězi se mohou mýlit," odvětil klidně Ikorad, „Existují-li nezvratné důkazy, měli bychom se trochu zamyslet a zvážit, zda nejsme ve svých představách příliš úzkoprsí. Nic nedokazuje, že tvůj postoj je týž jako postoj našich předků."

„Já takhle však neuvažuji sama." Presto Go ukázala na stěnu a tím symbolicky ven. „Pět tisíc Herreachů je téhož názoru jako já - poslední svatostánek Kummerogův nesmí být zničen."

„Ale my ho přece neničíme," namítl Caljono Yai. „Chceme odhalit jeho tajemství a Kummeroga konečně vysvobodit"

„Překvapuje mě, jak moc důvěřuješ těm cizincům, kteří dokonce podle jejich vlastních slov zavraždili našeho boha Kummeroga. A

nyní se velice vážně ptám, kdo pak více lpí na svých představách!"

„Protože to nebyl Kummerog, a právě to chci - ne! - musím dokázat!" bránila se mladá připomínatelka. „Pozemšťané mají na Hřibu zájem, protože v něm zmizeli beze stopy někteří jejich druzi. Dělají si o ně starosti, a navíc jsou to významné osobnosti. Tak můžeme své cíle spojit a společně pracovat na odhalení tajemství. Tím se však ještě zdaleka nestáváme spojenci, či dokonce nějakými přáteli!"

Znovu nastala pauza a obě strany se vyzývavě pozorovaly.

„Nemůžu a nechci s těmi cizinci nic mít," řekla nakonec Presto Go. „Jejich tvrzení, že Kummerog není bůh, ale zlá bytost, mi brání, abych s nimi vstoupila do přímých jednání. Dokazuje mi to, že oni sami jsou ďáblové, že myslí jen na svůj prospěch, že šíří lži, aby zničili jeden národ a jeho víru a v budoucnosti je zneužili pro své cíle. Kummerog je náš bůh a oni jsou zaslepení. Nikdy nepřipustím, aby někdo znesvětil naši svatyni a zničil ji.

Můžete tedy jejich mluvčím sdělit toto: tímto vyzývám cizince jménem všech Herreachů, aby bezodkladně zastavili svou nectnou činnost a stáhli se od naší svatyně. Ochraný štít nechť vypnou a místo vyklidí. Cizinci se nesmějí zdržovat ani v Moondu, nýbrž pouze venku u dvorů a vesnic, pokud už nechtějí rovnou zmizet.

Dávám jim lhůtu dvou dnů, myslím, že jim tím vycházím dostatečně vstříc.

Potom klidně použiji násilí. Pozemšťané ať se tedy radši drží mých pokynů a nepokoušejte se mě ještě jednou přemluvit. Pro nás není společné cesty. Caljono Yai, po všem, cos mi tady mrštila do tváře, je tvá fialová kutna urážkou kněžstva."

„Tento oděv představuje mou nepřetržitou víru," odvětila chladně Caljono Yai. „Nedalas mi ho osobně ty. I nadále jsem připomínatelka a tou zůstanu. Nesnaž se mě znovu urážet. Vzdálila ses realitě natolik, že mě už nemůžeš zasáhnout. A buď si jista, že já sama od sebe za tebou už jen tak nepřijdu. I když jsem v poslední době dost trpěla, tento hovor mi ukázal, že my dvě se už nikdy nemůžeme smířit. Přetrhla jsi poslední spojení, které mezi námi dvěma bylo."

„Nejdřív tě otrávilí noví realisté, potom cizinci. Už si ani

neuvědomuješ, že mezi nimi poletuješ jako míč," vysmívala se jí Presto Go.

„Nenamáhej se," opakovala připomínatelka. „U mě jsi prohrála. Jsi pro mě jen fanatická stařena, která už neví, jak by si při nástupu nového věku udržela své postavení. Bud' si jista, že už brzy přijde tvá hodina."

„To že udělá?" zneklidňoval se Jerry Argent pohrůzkami násilí ze strany Presto Go. „Ano," odpověděl Věj Ikorad. „Rozhodně ji nesmíme podceňovat. Pět tisíc Herreachů je nebezpečný potenciál."

„Musí vás něco napadnout," dodala Caljono Yai. „My noví realisté nepřipustíme, aby došlo k násilnému konfliktu. Ale když k němu přece jen dojde, postavíme se jednoznačně proti vám."

Pozemšťan nešťastně přikývl.

„To je samozřejmé, že se nepostavíte proti vlastním, k tomu vůbec nesmí dojít. Doufal, jsem, že to ultimátum tak trochu oddálíte."

„Ono je už dost, že vám na to dala dva dny," řekl Věj Ikorad. „Pokud jde o konflikty, Presto Go není trpělivá. Zpravidla nebývá ochotna k žádnému kompromisu. Nesmíme tedy počítat s tím, že nechá lhůtu uběhnout a nic neprovede."

Myles Kantor se smutně usmál. „Pochopíme, jestliže se budete chtít okamžitě stáhnout. Nebylo by nic horšího, než kdyby se Herreachové rozštěpili."

„To se už stalo," přiznala bez okolků Caljono Yai. „Od té doby, co existují noví realisté."

„A k rozkolu už dávno přispěli i svobodně dýchající. Zatím však nedošlo k otevřenému střetu, protože Herreachové zpravidla nemají zájem na tom, aby si vzájemně rozbíjeli lebky - až na ojedinělé výjimky jako je Presto Go. Ale to nemá s bojem nic společného." Pokrčila nasec. „Abych odpověděla na tvou otázku. Ne, ještě se nestáhneme. To by pak vypadalo, že jsme dostali z Presto Go strach. Musíme jí ukázat, že její názor je mylný. Stále ještě jsem se nevzdala naděje, že když Presto Go přinesu nezvratné důkazy, tak jednoho dne uzná svůj omyl. Navíc vám musíme pomoci popohnat práce dopředu, abychom se do uplynutí lhůty mohli stáhnout všichni."

Presto Go dala velice brzy najevo, že svou výhrůžku myslí

vážně.

Nejdříve nařídila učedníkům, aby vytvořili skřeta Pallomina a mnohočetného Brodika a poslali je proti ochrannému štítu Hříbu. Jednalo se jen o chabé silové pole, které bylo aktivováno pouze kvůli dobrému pocitu Herreachů.

Útok polohmotných bytostí otřásl strukturou štítu. Ale ještě se jim jej nepodařilo prorazit. Možná na tom Presto Go nezáleželo.

Pozemšťané s hrůzou zjistili, že Herreachové mají potenciál, který nelze podceňovat. Silové pole se dalo samozřejmě posílit, ale tím by míra patrně přetekla. Demonstrace Presto Go byla krátká a přesvědčivá, jasně ukázala vážnost situace.

Bylo zřejmé, že Pozemšťanům nezbývá nic jiného než se stáhnout.

Mylesu Kantorovi nezbývalo nic jiného než se podvolit sestrám Vandemarovým.

11. Poslední pokus

„Vždyť na to ještě nejsme připraveny," šeptla Nadja sestře.

Uchýlily se do odpočívárny relaxovat před dalším pokusem.

„Neříkej nesmysly," namítla Mila. Hlas se jí však trošičku třásl a z toho Nadja poznala, že ani ona si není tak zcela jista.

„Sama o tom nejsi přesvědčena," řekla nahlas.

„No... Já totiž..."

„Lžeš!"

„Nadjo, už jsme zvládly všelijaké jiné věci!"

„Všelijaké jiné, to ano, ale takovou jako tady, ne!"

„Máme to snad vzdát?"

Byla to řečnická otázka. Jasně že se nevzdají. Nikdo neustoupí před takovou výzvou jen proto, že má podivný pocit. Na to byly až příliš zvědavé,

Vandemarovy si zkrátka nedokázaly představit, že potkají něco, nač by nestačily. Musely přijít tajemství na kloub, i kdyby to bylo to poslední, co by dokázaly.

„Tak to přízněj, Milo. Máš podivný pocit. Takhle jsme se už dlouho neshodly, co? Jako by se všechno najednou blížilo ke konci. Je to, jako by..."

„Uděláme, co udělat musíme," přerušila ji Mila. Nedokázala své sestře nic předstírat. Byly jedno tělo, jedna duše. Jedna nemohla přežít druhou, tak byly propojeny. A tak měly obě týž pocit, který je nutil, aby se tiše rozloučily. . .

Před Mylesem Kantorem však předstíraly, že je vše v pořádku a že vše dobře dopadne.

„Perfektně jsme se zotavily, fakt! Navíc nám nic jiného nezbyvá. Musíme jednat, Mylesi. Uznej. Bez rizika nikdy nic nejde. Ale jsme staré a dostatečně zkušené, abychom takovou výzvu zvládly," tvrdila Mila klidně. „A jestliže říkáme, že jsme připraveny na sto procent, pak tomu taky tak je."

Vědec na to nic neříkal, ostatně taky co. Čas kvapil, musel tedy oběma mutantkám důvěřovat a své city nechat naprosto stranou. Možná byl už přesenzibilizován.

Presto Go další ukázkou své moci nepředvedla a tak byl aspoň v

okolí ochranného štítu klid. 5 000 Herreachů se domodlilo, ale zůstávalo na místě. Čekali na signál Nejvyšší zvěstovatelky, aby se znovu pohroužili do transu.

Dvě stě nových realistů zůstávalo pod ochranou štítu a čekalo rovněž na signál, který měla dát Caljono Yai, kdyby bylo třeba dvojčatům pomoci.

Ostatní činnosti u Hříbu se plně zastavily, aby sestry Vandemarovy nerozptylovaly.

Sestry se zatím položily na lůžka na lékařské stanici a nechaly se napojit na přístroje. V nejhorším případě půjde zasáhnout.

Neexistoval tedy žádný důvod ke starostem. . .

Mila tentokrát pronikla vnějším pláštěm Hříbu bez problému. Věděla přesně, jak se má chovat a opatrně vedla Nadju dovnitř.

Chtěly se soustředit na vrchol Hříbu, protože pod povrchem planety se nedalo nic objevit. Ale možná ve viditelné části nad zemí...

Ale už při prvním pokusu to jimi mrštilo zpět a mentálně se octly před Hřibem. Zkoušet cestu zvnějšku, zdola nahoru jako u schodů, tedy nemělo smysl. Odpor byl tak silný, že se podruhé radši ani nepokoušely.

Zpocená a třesoucí se po celém těle se vrátily do svých těl.

„Všechno v pořádku?“ strchoval se Myles Kantor.

Caljono Yai se na ně pozorně dívala, ale neřekla nic.

„Ano, všecko oukej,“ zasípala Mila. „Klade to odpor, ale jsou i jiné cesty. Trošku si odfrkneme a jdeme do toho znovu.“

Na přístrojích se neukázalo nic, co by vyvolávalo starosti. Biokřivky byly pravidelné, stejně tak puls. Chvění rychle ustalo a pot už osychal. Obě působily stabilně a silně.

„Takže dál,“ řekl vědec.

Proniknout pláštěm v horním třetině se ukázalo složitější a namáhavější, než si Vandemarovy kdy představovaly. Žádné zkušenosti jim nepomáhaly, stále znovu je to odráželo a za pár minut si už opět připadaly na pokraji sil.

Neexistoval vstup, každá cesta jako by byla zahrazena. Stříbřitý vnější plášť byl i svou strukturou naprosto neproniknutelný.

Někde však musel být bod, spojení, které se dá uvolnit.

Myles Kantor sledoval chvějící se víčka a svalové záškuby se stále větším znepokojením a pokoušel se sestry vrátit zpět. Ty však nereagovaly.

„Mám pocit, jako by se někde zakously," řekla Caljono Yai. „Když je odtrhneme, budou muset začínat zase od začátku. A na to už určitě nebudou mít dost sil. Už nemůžeme nazpátek, Pozemšťane. Tato cesta vede zkrátka jen jediným směrem."

Myles Kantor se na Herreachanku zadíval a potom mlčky souhlasil. „Neměl jsem to vůbec dovolit," zabručel jen.

„Nic jiného, ti nezbývalo," odpověděla chladně.

Připomínatelka to vše sledovala bez jakýchkoli emocí. Nebezpečí a smrt - to pro Herreachy nic neznamenalo. Když se stalo, stalo se. Smutek nebo bázeň neznali. Smrt byla nevyhnutelná. A když nenastala přirozeně, pak to byl osud.

Mylese Kantora by zajímalo, zda by se Herreachové chovali stejně lhostejně i ke svému dorostu. Určitě, odpověděl si sám. Jinak by se u dalších generací někdy něco změnilo.

Ale láska a starostlivost u Herreachů neexistovaly - pouze cosi jako sympatie a možná tělesná touha v určitých obdobích.

V této chvíli neklidu a nemohoucnosti si nebyl Myles jistý, zda má Caljono Yai závidět či ne.

„Sestro, tam něco je! Něco jsem viděla, ale hned to zmizelo, jako přízrak!"

„Je možné, že by se ta struktura ustavičně měnila a znovu se spájela? Možná právě proto nemůžeme najít onen počáteční bod, protože se nedokážeme tak rychle přizpůsobit změnám."

„Ale to je právě ten počáteční bod, věř mi! Musíme to zkoušet dál!"

„Jak to chceš udělat?"

„Zkrátka plynout s proudem..."

„To je příliš nebezpečné, Milo! Mohly bychom se ztratit, už jsme příliš slabé... jsem unavená!"

„Máš strach?"

„Ne..., ale ano. Že se ztratím. Už zase cítím ten děsný vír, stále sílí, čím více se namáháme."

„Právě proto se musíme nechat unášet. Nic jiného nám nezbývá,

jinak to musíme okamžitě vzdát. Důvěřuj mi, Nadjo. Vím, co dělám..."

Nadja sestře důvěřovala. Věděla, že jakmile najde jediný maličký záchytný bod, pak se ho chytí a bude pokračovat dál až se bude mít skutečně čeho chytit a Nadja bude moci vstoupit do akce.

A pak se Mile náhle podařilo onu neproniknutelnou stěnu prorazit - to když i Nadja objevila onen podivný útvar, který hledala Mila. Byl to jen prchavý dojem jakési geometrického tvaru, připomínal buňku plástve.

Mila k tomu okamžitě zamířila - a najednou se dostaly skrz.

A řítily se do ničeho. . .

To, co jim předtím užívalo duchovní substanci, je teď chtělo plně pohltnout. Měly pocit, že se řítí na spirále smrti věčnosti, neuvěřitelnou rychlostí, nekonečnými časy a prostory.

Jako by z nějaké jiné dimenze stále znovu vycházely na různých, miliony světelných let od sebe vzdálených místech, znovu se nořily a hnaly se jinými, vyššími prostory nebo dimenzemi.

Na tento jev neměla dvojčata pražádný vliv. Nedokázala zpomalit ani změnit směr, ani pořádně rozeznat, co je obklopuje. Hnala se věčností, nořila se, vynořovala, v nekonečných spirálách a kruzích, házelo to s nimi jako v rotující místnosti s hladkými stěnami, kde nebylo čeho se zachytit. Až na to, že tento prostor přesahoval vše, co si sestry kdy jen dokázaly představit.

Ve chvíli, kdy prorazily buňku, pochopily, že jsou ztraceny. Síly je užíraly, braly jim jakýkoli odpor, vysávaly je, pohazovaly s nimi jako míčky ve vichru.

Nebyla jediná šance jak se bránit. Nemohly ani plout s proudem a využít příhodné chvíle, aby znovu prorazily struktury. Na to byla rychlost příliš vysoká, víc než neuvěřitelně prchavé zlomky milisekund neexistovaly - žádná možnost něčeho se zachytit, zaháknout se, vzepřít se.

Jako vězni toho strašlivého proudu se už nemohly vrátit do reality.

Už nikdy...

Potom začaly křičet.

Vtahovalo je to, vylouhovávalo, až z nich zbývala jen slupka a to

nebylo ještě všechno. Síly jim ubývaly a ony umíraly, ale ne úplně. Ztratily vědomí tak nakrátko, že si toho ani nevšimly.

Nemohly se ztratit v touze po klidu, po prázdné tmě bez bolestí a snů. Nemohly doufat, že přijdou o rozum, protože už o něj přišly.

Byla to smrt, ale ještě ne docela.

Ještě krok dál.

Byla to věčnost...

„Panebože, dělejte něco!“ řval Myles Kantor na lékaře, kteří bezradně stáli nad lůžky.

Skoro všechny přístroje zkolabovaly, údaje na nich zešilely a potom se ztratily.

Nejdřív vyhasly mozkové proudy. Křivky poskakovaly nahoru a dolů a náhle se dostaly na nulu.

Potom v rychlém sledu odešly po sobě další funkce.

Pustili se do resuscitace. Žádná reakce.

„Exitus,” zachrčel medirobot. Byl to stroj, jeho úkolem bylo konstatovat status quo. Pro něj boj skončil.

„Zbláznili jste se?“ řval vědec jako bez sebe. „Pokračuje laskavě! Nevzdávejte to!“

„Údaje ale...”

, Já vám na nějaké údaje seru! Vraťte mi je!“

Lékaři se znovu dali do resuscitace, ale věděli, že to nemá smysl. Byli to zkušené lidi, kteří se nesetkali se smrtí poprvé. Znali její tvář a věděli, kdy naděje zbývá a kdy už ne.

Nicméně pokračovali, kvůli Mylesi Kantorovi. Ublížit tím nemohli...

. . .ne, mrtvé jejich duše nebyly.

Nikoli v této věčnosti, ale v dimenzi, do níž patřily. To věděly obě a byly rády, že i v této nekonečné smyčce je spojuje ono silné pouto.

Myles Kantor měl se svou obavou, že tuto misi nepřežijí, zjevně pravdu. Ironií bylo jen to, že svou vlastní smrt si musely prožívat až na věčné časy a bez naděje na vykoupení.

Ve známém standardním vesmíru by jejich těla jistě již zemřela, poslední zbytek mozkové činnosti by vyhasl. Byly by pohřbeny a možná v nepatrném zlomečku milisekundy by zažily, jak je to hází

nazpátek do smyčky.

Už nikdy se nemohly zúčastnit expedicí, třebaže byly naživu a bloudily kdesi mezi dimenzemi.

Nikdo je zde nemohl nalézt, zachránit,

Nejhorší však na tom všem byl pocit, že selhaly. Nalezly cestu - tam, ale ne zpět.

Stejně jako to s nimi házelo, otáčely se jejich city v kruhu a znovu se vracely do téhož bodu.

Rozumně uvažovat nemělo smysl, stejně nemohly nic dělat.

Ale něco podniknout mohl někdo jiný. Na to v celé té beznaději Nadja ani Mila nepomyslely.

A proto byly velice překvapeny, když se před nimi něco utvořilo. Něco, co v té běsnící smyčce zůstávalo stabilní.

Iluze, ale tak opravdová, až si Mila a Nadja myslely, že před sebou vidí obrovského čtyřmetrového Herreacha z masa a kostí. Vypadal velice důstojně a byl oblečen do bělostného roucha.

„Ekrir...”

Byla to iluze? Ne, stařec, se ozval znovu.

„Jsem Ekrir a přišel jsem vás zachránit,” zněl hlas věčností.

Podal jim čtyřprsté ruce a Mila a Nadja se bez rozmýšlení chytily.

Prudký pád rázem ustal a bylo jasně vidět.

Konečně viděly struktury kolem sebe, ale nic víc.

Moudrý Ekrir je pevně držel a cílevědomě vyváděl z labyrintu dimenzí.

12. A znovu...

„Zázrak!" volal Myles Kantor. „Přístroje jsou rozbitý," tvrdil jeden, lékař.

„Všechno je v pořádku," odpověděl lakonicky medirobot.

Nadja a Mila skoro současně otevřely oči.

Uplynulo jen pár minut, ale Kantorovi připadaly jako polovička věčnosti. „Jak se cítíte?" zeptal se s úlevou. „Jako by nás někdo protáhl mlýnkem na maso," vzdychla si Nadja. Hned nato usnuly.

Následujícího dne se probudily svěží a v pořádku, dlouhý spánek a buněčný aktivátor jim dopomohly k rychlé regeneraci.

Caljono Yai byla při tom a potvrdila domněnku sester, že moudrý Ekrir v žádném případě není iluze, ale polohmotná bytost vytvořená v transu.

Přispělo k tomu všech dvě stě nových realistů, Caljono Yai jednala rychle a správně, aby obě ženy dostala do reality. Zdaleka nebylo jednoduché odít všechny zážitky do slov ve správném sledu. Ale přesvědčeny byly sestry o jednom: „Hřib je cosi jako transmitter do vzdálených a neznámých hvězdných prostor," vyprávěla Mila. „Něco jako... most do nekonečna! Aspoň tak mi to připadalo, když jsme byly na zpáteční cestě. Zdálo se mi, že vidím most s prkny a kůly... Řítily jsme se do nekonečného množství neznámých dálav a znovu nás to házelo nazpět. A tím, že se tam dostala jen naše vědomí a že jsme neznaly správný přístupový kód, jsme se dostaly do nekonečné smyčky. Transmiér na nás reagoval, ale špatně a my v něm byly lapeny."

„Rozeznávaly jsme struktury, když nás vedl nazpátek," dodala Nadja. „Teorie o transmiéru potvrzuje i naše dřívější pozorování, totiž že vnitřek je mnohem větší než vnějšek. A moudrý Ekrir nám nejen zachránil život, ale též nám ledacos ukázal."

„Tím by se vysvětlovalo, jak se Kummerog dostal na Trokan," zauvažoval Myles Kantor.

„Ano, a navíc to vysvětluje, proč naši přátelé už v Hřibu nejsou," řekla Mila. „Nenašly jsme po nich ani stopu. Určitě tam nyní nebyli."

„Co tím chcete říct?" ozvala se najednou Caljono Yai.

Na mladou připomínatelku docela zapomněli. Informaci, že

uvnitř nikdo není, musela nejdřív strávit. Ale na druhou stranu slyšet, že Kummerog přišel na svět po nějakém mostě do nekonečna, bylo také dobré vysvětlení pro dějiny pravěku. Z neznámého důvodu třeba nemůže na tento most vstoupit znovu, a proto stvořil Herreachy, aby mu opět pomohli na cestu.

To znamenalo, že bůh už není v Hříbu a že stejně jako oni tři cizinci po otevření chrámu opět vstoupil na ten most do nekonečna.

Nezemřel na vzdáleném světě Camelotu, teď měla Caljono Yai konečně důkaz. A jestliže momentálně není na světě, nic to neznamená.

Cesty boží jsou nevyzpytatelné. V modlitbách a duších Herreachů bude přítomen vždy.

Možná by se v Hříbu dokonce našla cesta, jak se s ním opět spojit. Určitě!

Obě mutantky jasně ukázaly, že tento most existuje, že je k němu jen potřeba najít správný klíč.

„Měly bychom to zkusit znovu," řekla najednou nahlas a tón vlastního hlasu ji překvapil.

Pozemšťané se, na ni udiveně podívali. „Ano, vážně," opakovala. „Promluvím s Vejem Ikoradem. Tajemství ještě není rozluštěno. A měla jsem pravdu. Teď už jen musím najít Kummeroga, abych dala Presto Go poslední důkaz."

„Zneklidňuje mě, že Caljono Yai tak tvrdošíjně lpí na své víře," řekla Nadja sestře, když osaměly.

Dvojčata se připravovala na definitivně poslední průnik. Lhůta měla brzy uběhnout a zbývajíc čas chtěly využít za každou cenu. Jestliže se už jednou dostaly tak daleko, musí to jít přece ještě o kousek dál.

Možná najdou dokonce cestu, jak odradit Presto Go od ultimáta.

„Podle mě je to pořád lepší, než kdyby ztratila víru docela," usoudila Mila. „Představ si, jak by to potom vypadalo. Její pohled na svět by se zhroutil. Patrně by ztratila veškerý smysl života. Jen jí její víru nech. Jednoho dne sama uzná, že Kummerog je skutečně mrtev a že ho už nikdy nenajde. Stejně jako my jsme neopustili Perryho a ostatní, tak ona nevzdává svou víru a svého boha. Nemáme důkazy, že naši přátelé ještě žijí, ale hledáme dál. Stejně tak je tomu s Yai.

Potřebuje jasné důkazy, které sama uvidí a sama pochopí. Tak je to dobře."

„Ano. Ale stejně je mi jí líto. Mám takový pocit, že její dobrotu nestydatě zneužíváme."

„Pomáhá nám dobrovolně a těch ostatních dvě stě rovněž. Jenom teď nezačínej s nějakými morálními úvahami. Vždyť i Herreachové chtějí vědět, co v tom Hříbu je a co je zač. A s jejich pomocí a s pomocí Ekrira na to jednou přijdeme, uvidíš."

Nadja si vzdychla. „No tak dobře..."

V tom nekontrolovaném zmatku hyperproudů zahynuly pouze bezmála, což znamenalo, že se o to chtěly pokusit ještě jednou.

Myles Kantor se jim to už vůbec nepokoušel vymlouvat. Navíc měl proti sobě i Caljono Yai a nové realisty. Spoléhal se na to, že moudrý Ekrir pomůže sestrám i tentokrát.

Nedostaly se přece tak daleko, aby to vzdaly ze strachu. Jen tak lze najít cestu za ztracenými přáteli.

Mila a Nadja Vandemarovy se cítily dostatečně silné, aby to zkusily znovu. Rovněž byly dobré připraveny na to, co je čeká, pokud ovšem nedojde k nějakému ošklivému překvapení.

Obě se zvolna soustředily, zatímco se venku Caljono Yai a noví realisté hroužili do transu. Jakmile se ukázal moudrý Ekrir, daly se sestry na cestu.

Ukázalo se, že za pomoci této polohmotné bytosti to jde skutečně mnohem lépe. Bez problémů pronikly vnějším pláštěm a struktury aspoň částečně rozluštily.

Nepřekonatelné nasávání nenastalo, takže měly dost času.

Vandemarovy a mudřec se pohybovali celým Hříbem, ale nyní jim zůstávala ta největší část skryta za zmatkem vzorů a struktur. Nemohly pořádně proměřit ani dutiny ve spodní části.

Hledačky se soustředily tedy spíše na horní „transmitter", který na ně nepůsobil už zdaleka tak hrůzně, ale zároveň nenabízel nic úžasného.

Až náhodou narazily na ústí trojrozměrného tunelu, otevírajícího se uprostřed matoucího labyrintu. Mila na něj mířila, dokud jim opět neuklouzl.

Ale pak ho přece jen zachytily a strukturální pozorovatelka

postupovala opatrně vpřed. Samozřejmě by si netroufla jím s Nadjou projít, protože pak by jim patrně nepomohl už ani Ekrir. Chtěla se jen podívat, co je za ním, a pokoušela se prohlédnout strukturu. Nadja ji v tom opatrně podporovala, jako by chtěla opatrně a pomalu odhrnout temné závěsy před oknem.

A vtom se před nimi roztáhl černý závěs a uvolnil pohled do širého světa.

Sestry spatřily jako v okně výřez kopcovité hnědé krajiny. Ona hned se nedala srovnávat s barvou neplodnosti podle pozemských-měřítek. Právě naopak. Svět působil světlým a kvetoucím dojmem, přímo vyzýval k návštěvě. Vábil k toulkám po kopcích, k nadýchnutí se cizích vůní a vnímání svěžího vánku na tváři.

V dálce na obzoru byly vidět podivné obrysy jakési metropole - která i podle galaktického standardu působila futuristicky.

Byl to nadmíru pokojný obraz, který vyzýval k účasti a k zapomenutí veškerých problémů.

Náhle se ukázala jakási cizí bytost. Byla přes dva metry vysoká, měla stříbrnou pleť, humanoidní tvar, ale byla extrémně vyžáblá. Okolo trupu mohla mít nanejvýš třicet centimetrů.

Víc už mutantky nespatřily, protože tvor prošel kolem a zmizel.

Krátce nato se výhled zamlžil a Ekrirův vliv slábl. Sestry pocítily počínající tah a okamžitě se z dimenzního tunelu stahly.

Pokoušely se koncentrovat Ekrira na jinou část Hříbu, ale lhůta byla překročena. Nejen mutantky cítily nastupující slabost, i obraz moudrého hledače se stával stále průhlednějším a slábl.

Nezbývalo jim nic jiného než se vydat na zpáteční cestu.

Naprosto vyčerpané se vrátily do „reálného“ světa, I Caljono Yai a noví realisté byli na pokraji sil. Potřebovali nějaký čas naprostého klidu, než se opět mohli pohnout.

Když se všichni zúčastnění zotavili, Caljono Yai a Vandernarovy podaly vědcům zprávu.

I mladá připomínatelka byla přesvědčena, že se v případě Hříbu jedná o „bránu k jiný světům“, tedy o jakýsi transmitter.

Herreachanku nadchl pohled na jiný, cizí svět, zvláště když i Galaktici přiznali, že něco takového ještě neviděli.

Galaktici neměli ani tušení, jak daleko ten svět může být nebo ve

které galaxii se nachází. Rovněž se nikdy nesetkali s bytostí podobného vzhledu - stříbrnou, vyzáblou, humanoidní a zjevně o něco vyšší než Herreachové.

„Mohl to být Kummerog," řekla Caljono Yai.

Nikdo se jejímu výroku nedivil. Její přání nalézt boha bylo tak nesmírné, že se jako tonoucí chytala každičkému stébku. Ani ji nenapadlo, že bůh Herreachů by se měl Herreachům podobat... Tato stříbřitá bytost působila důstojně. Klidně by to mohl být Kummerog. Až na tvrdošíjné tvrzení Pozemšťanů, že zahynul při pokusu o útěk z Camelotu. O tom se zde však nemluvilo.

Proč také. Yain názor byl tak pevný, že se musela sama přesvědčit o tom, že nezahynul jen nějaký cizinec, ale skutečně Kummerog. Proč by tedy neměla doufat? Aspoň ji to povzbuzovalo k prozkoumávání Hříbu a k pomoci Pozemšťanům. A pak - každý má nějakou tu iluzi. „Takže tedy existuje spojení s jinými galaxiemi našeho vesmíru, o kterém jsme si neodvažovali ani snít," zahleděl se do nekonečna Myles Kantor.

„Ano, a někde tam jsou možná Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere," dodal Jeroniy Argent." „Možná bychom měli...,“ začala Nadja, ale přerušili ji. Na další debaty už nebylo dost času.

Presto Go se krátce před vypršením ultimáta rozhodla pro další akci.

13. 6. března 1289 NGL

Mila a Nadja Vandemarovy za krátkou dobu odhalily skutečně dost, ale další vnik si už dovolit nemohly, právě teď, když to začínalo být skutečně zajímavé. S podporou nových realistů by se jim určité podařila další procházka Hřibem. Možná by dokonce našly i řídicí mechanismus.

Ale Nejvyšší zvěstovatelka nemínila lhůtu protáhnout ani o jediný okamžik.

Oněch pět tisíc Herreachů, kteří obklíčili Hřib, se znovu sloučilo v modlitební kruh a za zpěvů upadlo do transu.

Vedla je osobně Presto Go. Vytvořila s nimi nejen skřeta Pallomina a mnohočetného Brodika, ale přímo celé vojsko polohmotných postav, které vyslala proti štítu.

Jek bytostí tahal za uši. Jejich útoku slabý Štít dlouho neodolal. Zablikotal a nakonec se zhroutil.

Dvě stě nových realistů bylo připraveno a pokoušelo se vojsko Presto Go zastavit, ale proti duchovnímu potenciálu pěti tisíc Herreachů neměli šanci.

Navíc si opět museli přivykat na změněné životní podmínky - na přímé sluneční světlo a teplo. Presto Go však své učedníky zas příliš namáhala. Jakmile se pole zhroutilo, hned je stáhla. Nyní chtěla vyčkat, zda se Pozemšťané podrobí ultimátu. „Musíme toho nechat," řekl Věj Ikorad. „A zrovna teď," litovala Caljono Yai. „Dostali jsme se tak daleko! Příště bychom už jistě dokázali odhalit další tajemství, nebo Hřib dokonce zpřístupnit. Zkusím s Presto Go promluvit ještě jednou..."

„Momentálně to nemá smysl," namítl Věj Ikorad.

Jerry Argent s ním souhlasil.

„Nejdřív musíme dát najevo dobrou vůli. Vyklidíme to tady. Navíc nesmíme svou zarputilostí vyvolat konflikt mezi Herreachy. A proto se stáhněte i vy - k vašim lidem. Musí nastat klid, pak se uvidí co dál."

Argentova výzva nebyla přijata s nadšením, ale Pozemšťané a Herreachové neměli jinou možnost.

Myles Kantor měl co dělat, aby sestry přinutil k návratu na

ENZU. Sestry nebyly ochotny se vzdát jen proto, že si to přeje nějaká fanatička. Podvolily se, teprve když je o to požádal i Věj Ikorad.

Caljono Yai je doprovázela k lodi, aby si s nimi ještě promluvila a jasně jim vysvětlila Ikoradovy důvody.

„Po posledních událostech jsem přesvědčena, že Presto Go přece jen přesvědčím a dosáhnu u ní souhlasu s dalším průzkumem. Nemá ale smysl, abyste tady seděly a čekaly. Myslím, že i vám přijde odpočinek vhod.“

„Vždyť přece odpočíváme pořád,“ namítla s úsměvem Mila.

„No... ono je to tak, že naší Nejvyšší zvěstovatelce jste trnem v oku. Cítí, že je proti vašim silám slabá a neví, jak by jim čelila.“

„Bojí se?“

„To nevím. Ne, nemyslím. Presto Go se jen tak něčeho nezalekne. Aspoň tedy ne ve smyslu, jak to chápete vy.“ Nosec se jí nadul. „Pochopit vás je velice těžké. Mnohá slova můžeme přeložit, ale přesto nemusí mít přesně týž význam. Jste velice zvláštní tvorové, mohu-li to tak říct.“

„Totéž bychom mohli říct my o vás,“ opáčila Mila přátelsky.

„Herreachové nejsou nic zvláštního,“ namítla Yai. „Nevěřím, že kdy budou hrát nějakou významnou roli v oněch světových dějinách, o kterých se tolik mluví. Ani s tím nechceme mít nic společného. Promiňte, že hovořím tak otevřeně, ale něco jako přátelé nikdy nebudeme. Nechceme nic převzít z vašeho životního stylu, chceme si žít dál svůj život na tomto světě, i když se teď jmenuje Trokan.“

„To plně chápeme,“ ubezpečila ji Nadja. „A vaše přání budeme pochopitelně respektovat - to však půjde, teprve až ukončíme výzkum. Bohužel. Naši Galaxii postihlo cosi neznámého a my tomu musíme čelit. Je to i ve vašem zájmu.“

„To vím. Proto můžete počítat s mou a Ikoradovou podporou. Noví realisté a já se vrátíme do Moondy a pokusíme se jednat s Presto Go. Přece se nemůže jen tak stavět proti všemu. Navíc nemůže ustavičně držet v pohotovosti pět tisíc učedníků Kummerogových, když je potřebuje jinde mnohem nutněji.“

Caljono ukázala na své sluneční brýle. „Život, jaký jsme vedli dříve, skončil. Nastal nový věk, kterému se musíme přizpůsobit.“

Stávají se z nás denní bytosti, i když nám slunce působí bolest. Ale chlad noci je nám rovněž nepříjemný, natož pak tma. Většina Herreachů je zmatena a obává se, co nás ještě čeká. Jak se bude dál vyvíjet naše víra? Zvykneme si někdy na střídání světla a tmy — a do jaké míry nás to změní? Umožnili jste nám přežití, ale nemůžete pro nás udělat všechno. S poruchami spánku se musíme nějak vypořádat sami. I naše období plodnosti jsou naprosto rozházená." Připomínatelka ukázala na sebe.

„Můj cyklus a cyklus jiných Herreachanek už měl dávno začít. Nevím, jestli je to s muži stejné, ale jejich pach se nemění. Zatím jsem na to nemyslela, ale najednou mě to napadlo a začala jsem o tom uvažovat. Možná už nikdy žádný cyklus nebude."

Sestry zaraženě mlčely. Slyšet na rozloučení taková slova nebylo zrovna povzbudivé. Připomínatelka je však pronesla klidně a bez emocí, podobně mluvila o většině věcí.

„Spíš si ale myslím, že je všechno rozházené a že se to časem upraví. Možná není vůbec tak špatné, že v tomto těžkém období nemůžeme rodit. Nedokážu si představit, že bychom všichni najednou ztratili schopnost plodit jen proto, že je najednou den a noc. Přece ne všichni! To by pak byl skutečně konec Herreachů a vaše pomoc by jej pouze oddalovala. Taková však příroda není, nemůže být. Na tomto suchém světě se vyvinul život,

I když by tomu jeden nevěřil, takže určitě dojde k přizpůsobení a dalšímu rozvoji."

Připomínatelka se odmlčela, zřejmě váhala.

„Prosím vás, abyste o tom mlčely," řekla potom. „Vaše přátele vědce by pak určitě nenapadlo nic lepšího než nás napojit na nějaké ty přístroje a zkoumat nás. To nechceme, chceme být pány svého osudu."

„Mluvila jsi o tom s ostatními?"

„Ano. Jsou téhož názoru jako já. A nejen noví realisté, i učedníci Kummerogovi. Stane se, co se má stát. Jestliže osudem Herreachů je vymřít, pak vymřeme bez ohledu na to, co by pro nás vaše technika mohla udělat."

„Takže jsme vás vůbec neměli podporovat?" otázala se zvolna Nadja.

„Na to odpovědět nemůžu, protože všechny tyto události se bezprostředně překrývají," odpověděla Caljono Yai. „Události již nejde oddělit od sebe. Možná by se bez vašeho zásahu nikdy nesplnilo proroctví, a pak by se nestalo ani to ostatní. A možná se všechno takhle mělo stát. Kummerog vás sám určil, abyste nám pomáhali ve chvílích nouze. Ale teď jsme už zase schopni rozhodovat o sobě sami, čímž váš úkol končí. Jestliže s vámi spolupracujeme i nadále, je to jen naše rozhodnutí." Pokrčila nosec. „Vyprávím vám to jen proto, že vy dvě jste mezi svými lidmi něco zvláštního, máte schopnosti, které se podobají našim. Tím jsme si o něco blíže. Zatím byste neměly nic podnikat, ale doufám, že až toho jednoho dne bude zapotřebí, tak nám pomůžete se vypořádat s Pozemšťany. Trokan je přece jen takový maličký, bezvýznamný svět." U lodi se Caljono Yai zastavila. Za nimi pokračovaly odklízovací práce. Kantor se hádal s Argentem kvůli novému místu.

Dvojčata měla příležitost podívat se naposled na vnější trosky Moondy.

Tak vypadala jistě všechna menší města na Trokanu. A v nich dál žijí Herreachové. Jedni budují, jiní ořou, další provozují řemesla. Berou všechny změny lhostejně, ať už to jsou poruchy spánku nebo hrůzná zpráva, že třeba už nikdy nebudou mít děti. Na samém počátku Myles Kantor řekl, že Herreachům svým způsobem závidí. V tom měl naprosto pravdu. Bylo toho hodně, z čeho se mohli Pozemšťané poučit. I sestry se za těch pár dní hodně naučily. Naučily se vážit si Caljono Yai jako inteligentní a otevřené partnerky, která jim bezpodmínečně důvěřuje a nečeká za to protislužbu.

Herreachové říkali, co si myslí. Nepotřebovali diplomacii a šroubované výrazy a obraty, neměli ani složitý kodex cti, který sociální soužití pouze komplikuje a neponechává příliš z přirozené podstaty a charakteru.

Kdyby Herreachové znali politiku Galaktika, jistě by se smáli. Ale to by zase museli znát humor.

V každém ohledu to byl úžasný národ.

„Rády bychom ještě zůstaly," řekla Mila.

„Já vím," odpověděla Caljono Yai a nosec jí poklesl. Znamenalo

to radost nebo přátelský úsměv.

„I já se od vás hodně naučila a ráda jsem s vámi spolupracovala. Ještě před několika údobími... pardon, měsíci, by to nebylo možné. Ale změnila jsem se, naučila jsem se, že musím být otevřenější k novému, abych se vyvíjela dál. Třeba se opět uvidíme, když se nám podaří Presto Go přesvědčit. Rozhodně se nevzdám, i když po posledním rozhovoru jsem jí ledacos vmetla do tváře. Ale Herreachové se nestarají o minulost a dokážou zapomínat. Nás zajímá jen to, co je.“

„Proto se dokážete i přizpůsobit,“ řekla Nadja. „A vrátí se vám cyklus, jsem si jista. Možná již brzy.“

„Na shledanou, Caljono Yai,“ ukončila to Mila. „Jsme rády, že jsme tě poznaly. Uchovej si svou víru, třebaže není bez chyby.“

„Určitě,“ slíbila mladá připomínatelka a uhladila si záhyby fialového roucha. „To určitě.“

Když se shift zvedl od země a zvolna odlétal, Herreachanka se za ním nedívala. Rovnou se otočila a vydala se na cestu k Věji Ikoradovi, aby se s ním poradila, jak postupovat dál.

Susan Schwartzová

TROKANSKÁ BRÁNA

Thoregon, sv. 34 (Perry Rhodan 1833)

Z německého originálu Trokans Tor, vydaného nakladatelstvím
Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1996, přeložil Hugo Bokvas.

Vyndal jako svou dvou tisící padesátou Čtvrtou publikaci

IZ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986,
Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.